

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ ΙΑ'.

Η ΔΑΧΟΜΕΗ.

Τὸ βασίλειον τῆς Δαχομέης, ἐν τῇ ἄνω Γουινέα κείμενον, κατοικοῦμενον δὲ ὑπὸ ἀγρίου μέλανος λαοῦ, θὰ ἔμενεν ἄγνωστον, ἐὰν πρό τινος ὁ τηλεγράφος δὲν ἀνήγγελε τῇ Εὐρώπῃ ὅτι α ὁ Βασιλεὺς τῆς Δαχομέης ἐπανήρξατο τῶν μεγάλων ἀνθρωποσφαγῶν του». Κατέγειναν ὡς ἐκ τούτου πολλοὶ νὰ ἐξετάσωσι καὶ γράψωσι τί ἐστὶ Δαχομέη. Οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἄνατολῆς μετὰ περιεργείας ἐεβαίως θὰ διεξέλθωσι τὰς περὶ αὐτῆς κατωτέρω πληροφορίας.

Ἡ Δαχομέη, ἥς ἡ ἐπιφάνεια ὑπελογίσθη εἰς 28,000 τετραγωνικὰ μέτρα, μάλιστα ἀριθμεῖ 700—800 χιλιάδας κατοίκων. Ὁ πληθυσμὸς οὗτος δὲν θ' ἀξήτη βεβαίως, διότι τὸ δουλεμπόριον ἐξασχεῖται ἐλευθέρως, αἱ ἀνθρωποθυσίαι εἶναι τοῦ συρμοῦ, καὶ αἱ Ἀμαζόνες, αἰτινὲς εἰσι γυναῖκες, μόνον αὐτὰ μετερχόμεναι τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα, ὑποχρεοῦνται εἰς παρθενίαν.

Τοῦ κράτους πρωτεύουτα εἶναι ἡ Ἀμπομέη, οἰκουμένη ὑπὸ 24,000 ψυχῶν. Ἡ μάλλον ὅμως τοῖς Εὐρωπαίοις γνωστὴ πόλις εἶναι ἡ Βιδάχ, ἥτις ἔχει τρία ἐτοιμόροπα φρούρια ἐγερθέντα ὑπὸ τῆς Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Πορτογαλλίας, διότι ἐν τῇ ρη-

θείσῃ πόλει οἱ ὑπῆκοι τῶν τριῶν τούτων κρατῶν ἔχουσιν ἐργοστάσια ἄξια λόγου, ὅπερ ὅμως δὲν κωλύει τὰ Ἀμβουεγιακά, Βρασιλιανὰ καὶ Ἀμερικανικὰ πλοῖα νὰ μετέχωσι τοῦ ἐμπορίου τῆς πόλεως, ἰδίως τοῦ ἐλαίου τῶν φοινίκων καὶ τοῦ ἐλεφαντόδοντος, ἅπερ ἀνταλλάσσουν μετὰ τυφέκια, πυρίτιδα, καπνὸν, οἶνον, οἰνόπνευμα καὶ θαυμακερὰ κάποτε ὑφάσματα. Διότι καὶ τοὶ οἱ ἰθαγενεῖς συλλέγουσι βάμβακα ἀξιόλογον, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἀρκεῖ διὰ τὴν κατανάλωσιν, ἀλλὰ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ἀγνοοῦσι τὴν ὑφαντικὴν, τοῦτο μόνον κατοροῦντες, νὰ πλέκωσι τὸν θάμβακα εἰς γραμμὰς 20 ἑκατοστομέτρων μήκους, ἃς εἶτα συρραπτουσιν, ὅπως ἀποτελέσωσι περίζωμα, ὅπερ χρησιμεύει αὐτοῖς ὡς ἔνδυμα.

Παρὰ τοῖς λαοῖς τούτοις, οἵτινες ὀλίγα ἔχουσιν ἀνάγκας, ἃς ἱκανοποιοῦσι διὰ τῆς ἀλείας, τῆς θήρας καὶ τῶν προϊόντων τῆς γῆς, ἡ γεωργία φυσικῶ τῷ λόγῳ παρορᾶται. Μόνον αἱ γυναῖκες ἐπιδίδονται κάπως εἰς αὐτὴν, ἀλλὰ τόσῳ ὀλίγον, ὥστε δὲν ἀπαντᾷ τις ἔχνη καλλιέργειας, εἰμὴ εἰς τὰ πλησιόχωρα τῶν μεγάλων πόλεων, ἡ δὲ ὁδὸς, ἥτις ἀγεί ἀπὸ Βιδάχ εἰς Ἀμπομέην, ἔχουσα ἑκτασιν 66 μιλίων, ἔχει ἔνθεν καὶ ἔνθεν δάση ἀπέραντα, ἐν οἷς προεξάρχει ὁ φοῖνιξ, καὶ

δένδρα ἄλλα προκιώνια καὶ γιγάντια. Ὑπὸ τὰ ὑπερμεγέθη ταῦτα δένδρα φύεται ὁ κισσός, ὅστις δίκην ὄφρα περιελίσσει τοὺς κορμούς των. Παρέκει θάλλουσιν αἱ λεμονεῖαι, αἱ πορτοκαλλεῖαι, αἱ βανανεῖαι καὶ ὁ ἄγριος ἀνανάς. Ὑπάρχουσι πρὸς δὲ δένδρα γιγάντια, ταχύτατα ἀξάνοντα, μὲ κορμούς περὶ τὰς καὶ ὠραιότερα ἄνθη. Ἐκ τῶν κορμῶν τῶν δένδρων τούτων κατασκευάζονται σχεδία, δυνάμεναι νὰ περιλάβωσιν 60—70 πρόσωπα. Εἰς τὰ δάση ταῦτα κατοικοῦσι χιλιάδες πτηνῶν ποικιλοχρόων, ἀλλὰ καὶ λέοντες, ὕινακι, λεοπαρδάεις, ἐλέφαντες καὶ φοβερώτατοι ὄφεις.

Ὡς πρὸς τοὺς ὄφεις ἀδιάφορον, διότι δὲν εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπικίνδυνοι· ἄλλως τε θεωροῦνται ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν ὡς θεότητες ἰσχυραὶ· ἰδίως ὅμως λατρεύονται ἐν Βιδάχ, ἐνθα ὑπάρχει καὶ ναὸς αὐτῶν, ὃν ἐπισκέπτονται οἱ περιηγηταί.

Ὁ πλοίαρχος Βαλλὼν ἐμέτρησεν ἐν τῷ ναυῷ 100 τοιούτους ὄφεις, ἔχοντας μῆκος πλεόν των τριῶν μέτρων. Φαίνονται ἀβλαβεῖς καὶ ἐκβάλλουσι συριγμούς ὁμοιάζοντας τῷ γρυλλισμῷ μυῶν.

Τοὺς ὄφεις τούτους ἀναγνωρίζουσιν οἱ ἰθαγενεῖς ἐκ τοῦ ραβδωτοῦ κιτρίνου καὶ λευκοῦ χρώματός των, καὶ ἐκ τοῦ σχήματος τῆς κεφαλῆς, ἰδίως κατὰ τὴν νύκτα. Τότε παρεκπορεύονται αὐτοὺς, τοὺς συλλαμβάνουσι καὶ τοὺς μεταφέρουσιν εἰς τὸν ναὸν μεθ' ἄπκων τῶν ὀφειλομένων τῷ θεῷ των τιμῶν. Ὁ ξένος ὅμως δὲν θὰ ἐπραχτεν ἔργον φρονήσεως, θίγων ἕνα τῶν ἱερῶν τούτων ὄφρων. Πρῶτον μὲν θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς φοβερός ἱερόσυλος, εἶτα δὲ θὰ ἐφρονεύετο, ἐκεῖ μάλιστα, ἐνθα ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων θεωρεῖται ὡς ἀσήμαντόν τι, ἀφοῦ θυσιάζονται ἐκαστοὶ ἀνθρώπων πρὸς τέλεσιν ἑορτῆς.

Δέον ὅμως νὰ προσθέσωμεν ὅτι οἱ κατὰ τὴν ἑορτὴν θυσιαζόμενοι ἐκλέγονται ἐκ τῶν

δούλων, οἵτινες ἐκτὸς τοῦ κινδύνου τούτου, ἄλλο τι δὲν ὑποφέρουσι, διότι οἱ κύριοί των δὲν δύνανται νὰ ραβδίσωσιν αὐτοὺς εἰμὴ ἐὰν τοὺς ἀνακαλύψωσι κλέπτοντας. Τὴν ἐργασίαν καὶ τὰς διασκευὰς συμμερίζονται μετὰ τῶν κυρίων των πάντες οἱ δούλοι.

Μόνος δὲ ὁ Βασιλεὺς δύναιται νὰ διαθέσῃ τὴν ἐκυτῶν ζωὴν, ἧς τινος οὐδόλως φεῖδεται, ὅπότεν φθάσῃ ἡ ἐποχὴ τῆς φρικώδους ἑορτῆς, ἥτοι ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν δέχεται τὸν ἐτήσιον φόρον, ὃν τῷ πληρόνουςιν οἱ πρόκριτοι, καὶ ὃν αὐτὸς διανέμει ἔπειτα εἰς τὸν λαόν, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι θέλει νὰ συμμετέχη τῶν ἐμπορικῶν ἐργασιῶν τῶν ὑπηκόων του· καθόσον ὁ Βασιλεὺς τῆς Δαχομέης, μ' ὅλας τὰς ἀπειλὰς καὶ διακηλώσεις τῶν Γάλλων καὶ Ἀγγλων, ἐξακολουθεῖ ἐνεργῶν τὸ δουλεμπόριον.

Κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ἑορτὴν ἐγείρεται ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ἀμπομέης μέγα ἱερίον, ἐφ' οὗ σωρεύονται τεμάχια ὑφασμάτων, σκευῆ ὑάλινα, φιάλαι ρωμίου καὶ ἐμπορεύματα διάφορα, ἅτινα εἰς προωρισμένα νὰ διανεμηθῶσι τῷ λαῷ. Πρὸ τοῦ ἱεροῦ τοποθετοῦνται δεδεμένοι οἱ αἰχμαλωτισμένοι ἐχθροί, ἢ ἐλλείψει τοιούτων, οἱ προωρισθέντες διὰ τὴν θυσίαν, ὡς προείρηται, δούλοι.

Ἐφέτος θύματα τῆς ἑορτῆς ὑπῆρξαν οἱ αἰχμαλωτοὶ Πορτογάλλοι, οἵτινες, ὅπως διασκευάσωσι τὸν βάρβαρον τῆς Δαχομέης Βασιλέα, διετάχθησαν νὰ ποιήσωσι γυμνάσια ἐνώπιόν του καὶ εἶτα κατεκρουεργήθησαν, τὰ δὲ κενεῖα των κοσμοῦσιν ἀποτροπαίως τὸν αἰμοσταγῆ θρόνον του.

Ἴδου πῶς γίνεται ἡ τελετὴ τῆς φρικαλέας θυσίας.

Σύμπας ὁ λαὸς, ἥτοι ὁ στρατὸς, διότι πᾶς μὴ στρατιωτικὸς ἐν Δαχομέῃ εἶναι δούλος, παρελεύνη ἐνώπιον τοῦ μονάρχου. Πρῶτον βαίνουσιν οἱ στρατιῶται κατὰ λόχους, πυροβολοῦντες, ὀρχοῦμενοι καὶ ἄδοντες. Ἐ-

καστος αὐτῶν διοικεῖται ὑπὸ τοῦ Λοχαγοῦ του, κρατοῦντος ἀλεξήλιον ἀνοικτόν. Ἐπονται αἱ ἀμαζόνες μὲ τὴν μουσικὴν των, πυροβολοῦσαι καὶ αὐτὰι, ὀρχοῦμεναι, καὶ ἄδουσαι, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσαι ἕνα λοχαγὸν ἢ κάλλιον μίαν λοχαγίδα. Αἱ ἀμαζόνες θαδίζουσι μετὰ πολὺ πλειότερας τάξεως ἢ οἱ ἄνδρες.

Ἡ παρέλασις τελειοῦται διὰ τοῦ παρεπομένου σώματος τῶν ἀνθρωποφάγων, συγκειμένου ἐξ 60 ἀνδρῶν ξένων φυλῶν, ἐγκλιματισθέντων ἐν Δαχομέῃ, ὅπως καθιστώσι ποικιλωτέραν τὴν ἑορτὴν.

Οἱ ρηθέντες χρησιμεύουσιν ὅπως τρώγωσι τὸν ἀρχηγὸν πολεμίας τινὸς φυλῆς, ὃν ὁ Βασιλεὺς ἤθελεν αἰχμαλωτίσει. Τὸ θῦμα δένηται καλῶς καὶ βλέπει ἑτοιμαζόμενον τὸν λέβητα, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ θὰ μαγειρευθῆ. Μεταξὺ αὐτῶν παρετήρησα γέροντα μὲ λευκοτάτην γενειάδα, ὅστις ἔφραεν, ἀπὸ τοῦ λαίμου ἀνητημένην, κολοκύνθην, δι' ἧς ἔπιπε τὸ αἷμα τῶν ἀνθρωπίνων θυμάτων, ὅπότεν τὸν διέτασεν ὁ βασιλεὺς.

Ἡ τελετὴ ἄρχεται διὰ τῆς διανομῆς τῶν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἀντικειμένων. Ὁ Βασιλεὺς ρίπτει αὐτὰ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο εἰς τὸ πλῆθος, ὑπερδιὰ λακτισμάτων ἀμυρσθηθεῖ αὐτὰ, διὰ πυγμῶν, καὶ πολλάκις διὰ δηγμάτων. Εἶτα, ὅταν οὐδὲν ὑπάρχει πλέον ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ, ρίπτονται εἰς τὸ πλῆθος τὰ θύματα. Ὁρμᾶ τότε ὁ λαὸς κατ' αὐτῶν καὶ διὰ ράβδων, πελέκων, ἢ ἄλλων ὄπλων, μεταβάλλει εἰς ἄμωρον καὶ αἱματῶφροντον ὄγκον ὅ,τι πρὶν ἦτο ἄνθρωπος. Τὸν ὄγκον αὐτὸν ρίπτουσιν ἀκολούθως εἰς λάκκους, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς τροφὴ τῶν γυπῶν.

Ὅπως μὴ περὶ ἄλλων θυσιῶν λαλήσωμεν, θυσιῶν ἀνορθουσῶν τὰς τρίχας ἐκ φρίκης, ἀς εἴπωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν Ἀμαζόνων.

Αὐταὶ οὐ μόνον ἀποτελοῦσι τὸ ἐκλεκτότερον τοῦ στρατοῦ σῶμα, εἰς ὃν δίδουσιν ἐκάστοτε παράδειγμα γενναϊότητος καὶ εὐτολ-

μίας, ἀλλ' εἰσὶ καὶ ὁ καθυπερῆχος μόνιμος τῆς χώρας στρατὸς, καθόσον οἱ ἄρρενες ὀπλιται, εἶδος πολιτοφυλακῆς, ἧς μέρος ἀποτελεῖ ὁλόκληρος ὁ δυνάμενος φέρειν ὄπλα πληθυσμὸς, δὲν καλοῦνται ὑπὸ τῆς σημαίας, ἢ ἐν περιπτώσει πολέμου καὶ τελετῶν.

Ὅ,τι δικαιολογεῖ τὴν στρατιωτικὴν ταύτην διοργάνωσιν ἐν Δαχομέῃ, εἶναι, ὡς λέγει ὁ Βούρτων, τὸ ἀνδρικὸν ἦθος τῶν γυναικῶν, αἵτινες δύνανται κάλλιον τῶν ἀνδρῶν νὰ ὑποφέρωσι τοὺς μόχθους, τὴν ἐργασίαν, τὰς στερήσεις. Τὴν φυσικὴν ταύτην τῶν γυναικῶν ὑπεροχὴν παρετήρησεν ὁ ρηθεῖς περιηγητὴς ἐπὶ πάσης σχεδὸν τῆς Ἀφρικανικῆς ἀκτῆς καὶ ἰδίως ἐν Gran-Bonny καὶ ἐν τῷ ὄρμῳ τῆς Βιάφρας.

Ἐν τῇ φρουρᾷ τοῦ Γελέε (οὗτω καλεῖται ὁ τῆς Δαχομέης Βασιλεὺς), ὑπάρχουσι γυναικες δυνάμεναι νὰ ἀποτελέσωσιν ἀξιολόγους εὐζώνους καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἡμέτερα τάγματα. Τινὲς αὐτῶν εἶχον ἀνάστημα 6 ποδῶν. Τοιαύτην δ' ἔχουσι μυῶν ἀνάπτυξιν αἱ ἀνδρογυναικες αὐταί, ὥστε τὸ φύλον των δὲν δύναται τις νὰ διακρίνῃ ἢ ἐκ τοῦ λαίμου των, ὅστις εἶναι τερατωδῶς εὐρύς. Γενικῶς αἱ ἀμαζόνες ἄρχονται παχυρόμεναι, ὅταν δὲν δύνανται πλέον νὰ ὀρχῶνται.

Μ' ὅλα τὰ ἐν Κάνχ ἀνακλυθροῦνται καὶ τιμωρηθέντα σκάνδαλα, αἱ Ἀμαζόνες εἰς γενικῶς προθέσει, ἐκτὸς μόνον εὐσεθῶν τιμῶν, νυμφευμένων. Αἱ παρεκτρεπόμεναι γυναικες τιμωροῦνται διὰ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου ἢ κατατάσσονται διὰ τῆς βίας εἰς τὴν βασικὴν φρουρὰν. Εἰς τὴν αὐτὴν φρουρὰν κατατάσσονται καὶ αἱ κακὰ ἐκείναι γυναικες, αἵτινες τυραννοῦσι τοὺς ἐκυτῶν συζύγους. Αἱ τελευταῖαι, ὡς λέγεται, ἐπιδεικνύουσι τὴν μεγάλειτέραν κατὰ τὰς μάχας θηριωδίαν.

Τὸ πρῶτον σῶμα τῶν ἀμαζόνων φέρει τουφέκια καὶ εἶναι τὸ τῶν ἐπιλέκτων, συγκείμενον ἐκ γυναικῶν ὑψηλῶν καὶ ρωμα-

λέων. Τὸ δεύτερον σῶμα εἶναι τὸ τῶν κυνηγῶν ἐλεφάντων. Αὐτὸ εἶναι τὸ πολμηρότερον καὶ ἀνδρειότερον σῶμα. Τὸ τρίτον σῶμα εἶναι τὸ τῶν ξυροφόρων. Αἱ ἀποτελοῦσαι αὐτὸ εἰσὶν ὠπλιτμένοι διὰ ξυρκφίων, εἰσὶ δὲ ἀσχημότατοι. Εἰς τὸ τέταρτον σῶμα κατατάσσονται αἱ γυναῖκες τοῦ πεζικοῦ, αἵτινες φέρουσι τυρέκια μὲ πυριτολίθους. Αὐταὶ εἰσὶν ὀρχηστρίδες καὶ αἰοδοὶ ἀκούραστοι. Καὶ τοὶ δὲ στρατιωτικὸν ἔχουσαι τὸ ἦθος, ἡ φυσιογνωμία των εἶναι γλυκυτάτη. Τὸ τελευταῖον σῶμα σύγκειται ἐκ νεανίδων φερουσῶν τόξα καὶ βέλη (γκό-χέν-τὸ). Εἰσὶ δ' αὐταὶ αἱ ὠραιόταται τῆς Δαχομῆς νεαρὰι γυναῖκες.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀμαζόνων δὲν ὠρίσθη ἔτι ἀκριβῶς. Περιηγηταὶ τινες λέγουσιν ὅτι αὐταὶ ἀνέρχονται εἰς 4,000· ἄλλοι δὲ εἰς 10,000. Ὁ κ. Μπρόγκερος, ὅστις διατείνεται ὅτι ἠρίθμησεν αὐτάς, βεβαίως ὅτι μόλις ἀνέρχονται εἰς 2,500· ἀλλ' ὁ Ἰούλιος Γεράρδος, ὁ ἐξοχὸς τῶν θηρίων δαμαστής, ὑπελόγησεν αὐτάς εἰς 12,000, διότι—ὡς λέγουσιν ἄλλοι—εἶδε τὸ αὐτὸ τάγμα δωδεκάκις παρελεύονον ἐνώπιόν του. Τὸ ὄρθον εἶναι ὅτι πρέπει νὰ λάβωμεν τὸν μέσον ὄρον καὶ νὰ υποθέσωμεν ὅτι αὐταὶ ἀνέρχονται εἰς 6—8,000.

Τὸ ζήτημα ὅμως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀμαζόνων εἶναι ἀσήμαντον καὶ μόνον ἔχει ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας. Καθόσον ἀν ἀληθῶς αἱ ἀμαζόνες εἰσὶ παρθένοι, ἰδίως δὲ ἐὰν ἐξακολουθῶσι νὰ μένωσι τοιαῦται, ἡμέραν τινὰ ὁ πληθυσμὸς τῆς Δαχομῆς, ὅστις νῦν μόλις ἀνέρχεται εἰς 35 κατοίκους κατὰ πᾶν τετραγωνικὸν μίλιον, θὰ ἐκλείψῃ. Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι ἡ τοιαύτη συμφορὰ δὲν θὰ ἦτο μεγάλη ὑπὸ τὴν ἐποψίν τοῦ πολιτισμοῦ.

Ο ΕΡΝΑΝΙΣ ΤΟΥ ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΟΥΓΚΩ.

[Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.]

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. φυλλ.)

Ὁ χειμὼν τοῦ 1829—1830 ἦν βαρύτερος. Ὁ Σικουάνας ἐπήγη ἀπὸ τῆς 20 Δεκεμβρίου καὶ ἔμεινε πεπηγὼς μέχρι τέλους Φεβρουαρίου. Ὁ Οὐγκὼ μετέβαιεν εἰς τὸ θεῖον φέρον ἐμβάδας, ἵνα μὴ συντρίψῃ τοῦς πόδας διερχόμενος τὰς γεφύρας. Ἐν τῷ θεάτρῳ ἐκομίζετο αὐτῷ πύραυρον. Οἱ ἠθοποιοὶ ἐκρότουσαν τοὺς ὀδόντας ἐκ τοῦ ψύχους· οἱ στήθοι ἀπεκρυσταλοῦντο ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῶν καὶ οὗτοι ἐπετάχονον τὸ τέλος, ἵνα σπεύσωσι παρὰ τὴν θερμάστραν. Τούτου ἕνεκα τὸ ἔργον δὲν προῦχώρει, ἡ δὲ ἀντίπραξις εἶχε καιρὸν νὰ διοργανωθῇ ἐπὶ τὸ τελειότερον.

Ἐπὶ τέλους αἱ δοκιμαὶ ἔληξαν. Ὁ Οὐγκὼ, προβλέπων ὅτι θὰ κατεπολεμεῖτο θηριωδῶς, ἐσκέφθη ὅτι ἔχει καθήκον νὰ προσπίσῃ ἐκ τὸν ἐνεργητικώτατα. Οἱ ἔμμισθοι ἐπιδοκιμασταὶ τοῦ θεάτρου εἶχον πρὸ τοσοῦτου χρόνου παύσει νὰ χειροκροτῶσι τὸν Καζιμίρ Δελαβέν, ὥστε δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἐπολέμουσαν κάλλιστα κατ' αὐτοῦ. Ὁ Βασ. ἐπίτροπος προέτεινε νὰ μεταχειρισθῶσιν ὡς ἐπευφημιστὴν τὸ Γυμνάσιον, ὅπερ εἶχε πρὸς αὐτὸν ὑποχρεώσεις, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον οὗτος ἐπίστευεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐγγυηθῇ. Εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι τὸ Γυμνάσιον ἐπευφήμη μάλλον τὸν Σκριβ.

— Ἐκλέξατε, εἶπεν ὁ Ἐπίτροπος.

— Δὲν ἐκλέγω.

— Πῶς! δὲν θέλετε νὰ χειροκροτηθῆτε;

— Ὁχι!

Ὅταν ἡ ἀπάντησις αὕτη τοῦ Οὐγκὼ δίδετο ἐν τῷ θεάτρῳ, πάντες ἠρώτουσαν ἀλλήλους μὴ ὁ Οὐγκὼ ἐτρελλάθη. Οὐδὲν τῶν δραμάτων ἠδύνατο νὰ ὑποστηριχθῇ ἄνευ χειροκροτήσεων, ἀλλὰ τὸ τοῦ Οὐγκὼ ἐκινδύνευεν ἐξαιρετικῶς:

ἀν ἰσχυρῶς δὲν ὑπεστηρίζετο, οἱ ἀντίπαλοι δὲν θ' ἄρνον αὐτὸ νὰ προχωρήτῃ κἄν. Ὁ Οὐγκὼ διατείνεται ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῇ ὠνίας χειροκροτήσεις· ὅτι ἄλλως οἱ θιασῶται τοῦ ἀρχαίου εἶδους τοῦ δράματος, ὀλίγον θὰ ἐνεθουσίωσαν διὰ τὸ νέον εἶδος· ὅτι οὔτε οἱ ἐπευφημιστὰς τὸν Δελαβέν, οὔτε οἱ ἐπικροτήσαντες τὸν Σκριβ ἦσαν ἰδικοί του· ὅτι διὰ τὸ νέον εἶδος ἀπητεῖτο νέον δημόσιον· ὅτι ἀγαπῶν τέχνην ἐλευθέρην, ἐπόθει καὶ ἐλευθέρην πελατεῖαν· κτλ. Πάντες ἀπεδοκίμαζον ὀλοφύχως τὰς ἰδέας του ταύτας, καὶ πολλὰ μεταχειρίσθησαν μέσα, ὅπως πείσωσιν αὐτὸν νὰ μεταβάλῃ γνώμην, ἀλλ' ἐκεῖνος ἔμεινε ἀμετάπειστος.

Ἡ περιέργεια ἦν ζωηροτάτη. Ἡ τιμὴ τῶν θεωρῶν ὑπέρογκος. Ἄνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὁ ποιητὴς ἐλάμβανεν ἐπιστολάς, οἷα ἡ ἐξῆς.

« Κύριε !

« Ματαίως ἐπειοάθην νὰ ἐπιτύχω θεωρεῖον διὰ τὴν πρώτην παράστασιν τοῦ Ἐρνάνη. Μοὶ εἶπον ὅτι θὰ λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ προμηθεύσῃτε ἔν' ἡμῶν εἶμαι ὑπόχρεως. Εὐχαριστῶ δ' ὑμῖν παραταβολικῶς. Ἐπόθουν νὰ ἦτο τῶν ἐξ ἑσέων, καὶ εἰ δυνατόν ἐκ τῶν χαμηλοτέρων.

» Δέξασθε κτλ.

» Τῆ 13 φεβρουαρίου 1830.

Α. ΘΙΕΡΣ.»

Ὁμοίως ἔλαβε παρὰ τοῦ Βενιαμίν Κωνσάντ, τῆς κ. Lizinka di Mirbel, τοῦ Μερμε, καὶ πλείστων ὄσων ἄλλων.

Τὴν πρὸ τῆς παραστάσεως ἑβδομάδα, αἱ ἐφημερίδες πολὺν ἐποίησαντο λόγον περὶ τοῦ δράματος καὶ διέθεσαν ζωηρῶς τοὺς ἀναγνώστας των, τινὲς μὲν ὑπὲρ, αἱ πλείονες δὲ κατὰ. Τὰ ὑπουργικὰ φύλλα ἐπειρήθησαν νὰ κατευνάσωσι τὴν ἐγερθεῖσαν τρικυμίαν. Τὰ «Καθημερινά» ἔγραψαν:

« Ἀγγέλεται δι' αὔριον ἡ πρώτη παράστα-

» σις τοῦ Ἐρνάνη. Ἀγνοοῦμεν ἐὰν πρό-
» σωπά τινα πρὶν ἡ ἀκούσειν αὐ-
» τοῦ ἐκπρόχθησαν κατὰ τοῦ νέου δράματος,
» ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι οἱ φίλοι τοῦ Ποιητοῦ
» πειρῶνται παντοιοτρόπως νὰ συντρέξωσιν
» αὐτόν. Ὁ ζήλος των οὗτος ἐννοεῖται, ἐὰν
» ἀληθεύῃ ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ἐπιτυχίας θεω-
» ροῦσιν ὡς ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου διὰ τὸν
» ῥομαντισμόν..... Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, ἡ «Ἐ-
» φημερίς τῶν Συζητήσεων», νοήσασα τὴν
» σπουδαιότητα τοῦ πράγματος, λησμονεῖ τὰς
» ἰδέας τῆς ἔριδος καὶ ἐγκαταλείπουσα πρὸς
» στιγμὴν τὴν ὑπεράσπισίν της, σπεύδει νὰ
» παραδεχθῇ μετριότητα τὰ κατ' αὐτῆς ὑπὸ
» τῆς «Σφαίρας» γραφέντα, ὅπως ἀφιερῶσθ
» τὰς στήλας της εἰς τὸν Ἐρνάνη, ὅστις
» κατὰ τὸ λέγειν της, τοσαῦτα ἐξῆψε
» πάθη, τοσαῦτα μίσση, τόσον ἀ-
» γῶνα, καὶ κινδυνεύει νὰ ἐκλεχ-
» θῇ ὡς πεδίου μάχης τοσοῦτων
» ἀντιθέτων συμφερόντων. Καὶ
» τοι οὐδαμῶς ποθοῦμεν νὰ ἐκλεχθῇ ὁ Ἐρνά-
» νης ὡς πεδίου μάχης, μηδὲως
» πιστεύοντες ὅτι τοιαύτην ἔσχε πρόθεσιν ὁ
» ποιητὴς, νομίζομεν ὅτι εἶναι ἀπρονοήσια τὸ
» νὰ ζητῶσιν οἱ φίλοι του νὰ δώσωσιν εἰς
» φιλολογικὴν διαπάλην χροιάν πολιτικὴν. Οἱ
» ἀξιότιμοι συντάκται τῶν «Συζητήσεων»
» κατώρθωσαν νὰ εἰσαγάγωσιν εἰς τὸ ζήτημα
» τοῦ Ἐρνάνη καὶ τοὺς κκ. Μαρτινιὰν καὶ
» Βουρδοναί, τὸν πρῶτον καὶ τὸν νῦν ὑπουργόν,
» οἵτινες βεβαίως οὐδέποτε ἐσκέφθησαν οὔτε
» νὰ ὑπερτιπίσωσιν, οὔτε νὰ καταδιώξωσι τὸ
» δρᾶμα τοῦ Οὐγκὼ. Ὅσα καὶ ἂν ἦ σπου-
» δαία διὰ τὴν δημοκρατίαν τῶν γραμμα-
» των ἡ παράστασις τοῦ Ἐρνάνη, ἡ Γαλ-
» λικὴ Μοναρχία οὐδαμῶς θὰ ἐνοχληθῇ.»

Πάντες οἱ φίλοι τοῦ Ποιητοῦ καὶ οἱ θιασῶ-
ται τῆς νέας τέχνης παρευρέθησαν. Ὁ Ἄλοτ-
σιος Βουλανζέρ, ὁ Θεόφιλος Γωτιέ, παῖς ἔτι
τὴν ἡλικίαν καὶ ἀνὴρ τὸ πνεῦμα, ὁ Γεράρδος

Νερβάλ, ο Βιβιέ, ο Έρνέστος του Σαξωνικού Κοβούργου, ο Φρανσέ, ο Τσελεστίνος Ναντέλ, ο Άχιλλεύς και ο Ευγένιος Δεβέριος, ο Έδουάρδος Θιερέ, ο Πέτρος Βορέλ και οι δύο αδελφοί, ο Άχιλλεύς Ρόι, οστις ή ἀπέθανε μέγας ζωγράφος ἂν δὲν ἐπνίγετο εἰς τὸν Τίβεριν, ἦσαν οἱ πρῶτοι. Ἐπολέμησαν ἐκ τοῦ συστάδην ἐν τοῖς φιλολογικοῖς καὶ μουσικοῖς πεδίοις καὶ ἐν τῇ σπουδῇ τῆς ζωγραφικῆς, γλυπτικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς. Ἐπέστρεψαν φέροντες καταλόγους στρατολογηθέντων ὀνομάτων καὶ ἐξήτησαν νὰ φέρωσι τοὺς ὀπαδοὺς των ἐν τῇ ἀγῶνι. Ἐγὼ αὐτὸς εὗρον κατάλογον τῶν ὀπαδῶν τῶν Γωτιέ, Γεράρδου, Βορέλ κλπ. Ἴδου τίνα ὀνόματα περιεῖχεν: (ἔπονται πολλὰ ὀνόματα).

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἠγόρασε ποσότητά τινα χάρτου ἐρυθροῦ καὶ τὰ φύλλα αὐτοῦ ἔκοψεν εἰς μικρὰ τετράγωνα τεμάχια, ἐφ' ὧν ἐτύπωσε τάχιστα τὴν ἰσπανικὴν λέξιν: Hierro, ὁ ἴστί σίδηρος.

Τὰ τεμάχια ταῦτα διένειμε τοῖς ἀρχηγοῖς τῶν κομμάτων. Τὸ θέατρον τῷ παρεχώρει τὴν ὀρχήστραν, τὰ θεωρεῖα τῆς Β' σειρᾶς καὶ τὴν πλατείαν, ἐκτὸς 50 ἐν αὐτῇ θέσεων.

Ὅπως ἄγωσιν εἰς πέρας τὸ στρατηγικὸν αὐτῶν σχέδιον, καὶ ἐξασφαλίσωσι τὴν τάξιν τῆς μάχης, οἱ νέοι ἐξήτησαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ θέατρον πρὸ τῆς ὠρισμένης ὥρας. Τοῖς ἐπετρέπη. Θὰ ἦτο κάλλιον ἂν ἄρινον αὐτοὺς νὰ εἰσέλθωσι κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἐμίσθων, ἦτοι διὰ τῆς σκοτεινῆς εἰσόδου, ἥτις ἦδη ἦν κατελημμένη. Ἀλλὰ τὸ θέατρον, ὡς φαίνεται, δὲν ἐξήτει ν' ἀποκρύψῃ αὐτοὺς, καὶ τοῖς ἐπέδειξε τὴν θύραν τοῦ Βολοᾶ, ἦτοι τὴν κυρίαν εἰσοδόν. Φοβούμενοι οἱ στρατολογηθέντες μὴ μείνωσι τελευταῖοι, ἔσπευσαν λίαν ἐνωρῆς ἢ θύρα δὲν εἶχεν ἔτι ἀνοιχθῆ καὶ μετὰ μίαν ὥραν οἱ ἀνυπότακτοι διαβάσαι τῆς ὁδοῦ Ρισχειλίως, εἶδον διαβαίνουσιν ὀρδὴν πολυποικίλων ἀνθρώπων, ἀγρίων, κομψῶν, προσωπι-

δοφόρων, κεκομωμένων καὶ ἐνδεδυμένων πολυσιδῶς, ἐκτὸς ὅμως τοῦ συρμοῦ, οἷον μὲ πῖλον Ἐρρίκου Δ'. καὶ φερόντων πάντας τοὺς αἰῶνας καὶ πάσας τὰς χώρας ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς κεφαλῆς ἐν πλήρει ἡμέρᾳ καὶ ἐν μέσοις Παρισίοις. Οἱ κάτοικοι τῶν προαστείων ἴσταντο ἐκπεπληγμένοι καὶ δυσανασχετοῦντες. Ὁ Θεόρ. Γωτιέ ἔφερεν ὑποχιτώνιον ἐξ ὀλοσηρικοῦ ἐρυθροῦ καὶ κόμην λυγρὴν, χυνομένην μέχρι τῶν ἰσχιῶν του.

Ἡ θύρα δὲν ἤνοιγεν, ὁ ὄχλος παρημπόδιζε τὴν δίοδον συμβᾶν τι δὲ, μικροῦ ἐδέησε νὰ διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν. Ἡ κλασικὴ τέχνη δὲν ἠδύνατο μὲ γαλήνιον ὄμμα νὰ βλέπῃ τὰς βιρβαίους ἐκεῖνας ὀρδᾶς, αἵτινες προὔτιθεντο νὰ πωλήσωσι τὸ ἄσυλον αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐσυλλέχθη πᾶν τὸ ἐν τῷ θεάτρῳ προστυχόν, καὶ τὰ συλλεχθέντα ἐρρίφθησαν ὑψηλῶς κατὰ τῶν πολιορκητῶν. Ὁ κ. Βαλζάκ ἐδέξατο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ρίζαν κράμβης. Ἦ ἀγανάκτησις κατ' ἀρχὰς ἐκορυφώθη, καὶ τοῦτο ἴτως ἐπέθετο ἢ κλασικὴ τέχνη ἢ ταραχὴ θὰ προεκάλεσε τὴν ἐπέμβασιν τῆς Ἀστυνομίας, ἥτις ἤθελε συλλάβει τοὺς ταραξίαις, οἵτινες θὰ ἦσαν βεβαίως οἱ προσβληθέντες. Οἱ νέοι ἐνόησαν ὅτι ἢ ἐλαχίστη ἀφορμὴ θὰ ἐπήνεγκε τὸ παρὰ τῶν ἀντιπάλων ποθοῦμενον, καὶ ὑπέφερον ἐν σιγῇ.

Ἡ θύρα ἤνοιξε κατὰ τὴν τρίτην ὥραν καὶ πάλιν ἐκλείσθη. Οἱ ἐν τῷ θεάτρῳ ὠρχηνοῦντο. Τὰ θρανία κατελήφθησαν ὅλα περὶ τὴν 3 | 2, μέγροι δὲ τῆς ἐβδόμης ἐμελλε νὰ μείνωσιν ἐκεῖ πάντες κερφωμένοι. Συνωμίλουν λοιπὸν, ἔψαλλον, ἀλλ' αἱ ὀμιλίαι καὶ τὰ ἄσματα ἐξηντλήθησαν. Ἐπειδὴ δὲ πάντες εἰσῆλθον πρὸ τῆς ὥρας τοῦ δείπνου, ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν ἀλλάντας, χειρομήρια, ἄρτους κτλ. δι' αὐτῶν ἐδείπνησαν. Τὰ θρανία ἐχρησίμευταν ὡς τραπέζαι, τὰ δὲ ρινόμικτρα ὡς τραπέζομαύδουλα. Μὴ ἔχοντες δὲ τι ἄλλο νὰ πρέξωσι, παρέτειναν τὸ δείπνον ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καθ' ἕνα στιγμὴν τὸ κοινὸν εἰσῆρχετο, ἔτρωγον ἔτι. Ἐπὶ τῇ θέξ

τοῦ νέου τούτου εἶδους ἐστιατορίου, οἱ ἐν τοῖς θεωρίοις ὑπέθεσαν ὅτι ἐνουπιάζονται. Συγχρόνως ἢ ὁσμὴ τῶν ἀλλάντων προσέβαλε τὴν ὄσφρησίν των. Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο μηδέν. Μεταξὺ τοσοῦτων ἀνθρώπων ὑπῆρχον ἀναγκάως καὶ ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἐδοκίμασαν ἄλλας ἀνάγκας, ἐκτὸς τῶν τοῦ στομάχου ἤθελον ζητῆσαι εἰς ποῖον τῆς οἰκίας τοῦ Μολιέρου μέρος ἠδύνατο ἀεὶθαλεῖν τὸ πῶμα τοῦ πώματος, ἀλλ' ἀνοίκτρια δὲν εἶχον ἔτι φθάσει, καὶ δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ τοῖς ἀνοίξωσιν ἐξήτησαν ν' ἀνέλθωσιν εἰς τὴν σκηνὴν ἢ θύρα τῆς συγκοινωνίας ἣν κεκλεισμένη καὶ ἡ αὐλαία καταβιβασμένη δὲν ἐπετρέπετο δὲ ἡ διάβασις. Κεκλεισμένοι ἐπὶ πολλὰς ὥρας, τινὲς δὲν ὑπέφερον καὶ ἀπῆλθον εἰς τὴν σκοτεινότεραν γωνίαν. Ἀλλὰ καὶ ἡ γωνία αὕτη ἐφωτίσθη αἴφνης ὅτε συνέεργε τὸ κοινόν. Ἐκ τῆς πρὸς τὸν Οὐγκὼ ἐπιστολῆς τοῦ Μαρμε εἰςάγεται ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην αἱ κυρίαι, αἱ μᾶλλον εὐγενεῖς, ἀνήρχοντο μέγροι τοῦ καθουκίου τοῦ ἀρχιεπισκόπου (α) ἃς ἀναλογισθῆ ἕκαστος τὸ σκάνδαλον ὅπερ ἐπῆλθε, τῶν μεταξίνων ἐσθῆτων διελευσῶν ἐκ τῶν ἀκαθάρτων ἐκείνων μερῶν...

Ὅταν ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἔφθασεν εἰς τὸ θέατρον, εὗρε τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους μειδιῶντας, καὶ τὸν Β. ἐπίτροπον ἔξω ἑαυτοῦ.

— Πῶς; τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Οὐγκὼ.

— Συμβαίνει ὅτι τὸ δρᾶμά σας εἶναι νεκρὸν, ἀπεκρίθη ὁ Β. Ἐπίτροπος, καὶ ὅτι οἱ φίλοι σας ἐφόνευσαν αὐτό.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ, πληροσφορηθεὶς τὰ συμβάντα, εἶπεν ὅτι τὸ λάθος δὲν ἦτο τῶν φίλων του, ἀλλὰ τῶν κλεισάντων αὐτοὺς ἐκεῖ μέσα ἐπὶ 4 ὄρας ὥρας. Ἡ δεσποινὴς Μὰρς τοῦλάχιστον οὐδὲν ἐγίνωσκεν ὁ Βικωνὸς Τεῦλλορ ἐφρόντισεν ὅπως μὴ τῇ τὸ ἀναγγεῖλωσιν. Ὁ ποιητὴς ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Λοιπὸν, τῷ εἶπεν αὕτη, ἔχετε ἀγαπῆ τοὺς φίλους! γνωρίζετε τί ἐπραξαν;

(α) Ὅστω κλοῦσιν οἱ Γάλλοι τὸ ὑπερφῶν.

Εἰς τὸ πείσμα τῆς φροντίδος τοῦ κ. Τεῦλλορ οἱ ἐχθροὶ τοῦ δρᾶματος τῇ ἀφηγήθησαν τὰ πάντα. Αὕτη ἠγανάκτησε λίαν.

— Παρέστηκα ἐνώπιον τοῦ πλήθους πολλὰς καὶ πολλαχοῦ, εἶπεν αὕτη, ἀλλὰ θὰ εἶμαι ὑπόχρεως πρὸς ὑμᾶς ὅτι παρέστηκα ἐνώπιον τοῦ ἰοῦ τοῦ πλήθους.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ τῇ ἐπανέλαβεν ὅ,τι εἶπε καὶ τῷ Β. ἐπιτρόπῳ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰ πικρακῆνια. Ἡθοποιοὶ, μηχανικοὶ, διευθύνται τῆς σκηνῆς, πάντες, ἀπὸ ψυχρῶν ἐγένοντο πολέμιοι. Μόνον ὁ Ζοανὺ ἐσπευσεν εἰς προὔπαντησιν τοῦ Οὐγκὼ, καὶ, ὑπερήφανος διὰ τὴν στολὴν του τοῦ Δὸν Ρουὴ Γομῆζ, τῷ εἶπεν.

— Ἐχετε πᾶσαν ἐμπιστοσύνην! ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί, οὐδέποτε ἄλλοτε ἔσχον τόσην διάθεσιν.

Ὁ Οὐγκὼ παρετήρησεν ἀπὸ τῆς σχισμάδος τοῦ παραπετάσματος. Τὸ θέατρον ἦτο πλήρες μετὰξῆς, ἀνθέων, ἀδαμάντων καὶ ὤμων γυμνῶν. Ἐν τῇ συγχύσει ἐκείνη, δύο σιγηλῶν ὀμαδῶν, ἐν τῇ πλειείᾳ καὶ τῇ δευτέρᾳ τῶν θεωρεῖων σειρᾶ, ἐκυμάτιζον αἱ πλούσιαι κόμαι.

Οἱ τρεῖς κύριοι ἐδόθησαν. Ὁ ποιητὴς ἠσθάνθη κατὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς αὐτίας τὴν καρδίαν του πιεζομένην, ὡς τοῦ ἐγκαταλείποντος εἰς τὸ ἄγνωστον τὸν λογισμόν του καὶ ἴσως τὸ μέλλον του. Ἡ σκηνὴ τοῦ Δὸν Καρόλου μετὰ τῆς Ἰωσηφίνης παρῆλθεν ἄνευ ἐπισοδίου τινός· εἴτα εἰσῆλθεν ἡ Δόνα Σόλα. Οἱ νέοι, ὀλίγον τῶν θεατρικῶν ἐθίμων πρακτικοί, καὶ ἔπειτα οὐχὶ ἐνθουσιῶντες διὰ τὴν δεσποινίδα Μὰρς, παρέλειψαν νὰ ὑποδεχθῶσιν αὐτὴν διὰ τῆς συνήθους ἐπιδοκιμασίας ὅτε παρουσιάσθη εἰς τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ἀποθαυμάζον αὐτὴν κοινὸν, ὅπερ εἶχε δυσχερεστηθῆ κατ' αὐτῆς διότι παρίστανε δρᾶμα, δὲν ἐτάραξε τὴν τῶν νέων σιγὴν. Ἡ παράδοξος αὕτη ὑποδοχὴ δυσχερέστησεν οὐκ ὀλίγον αὐτήν. Ὁ Φιρμὲν, ὅστις δὲν εἶχε πλέον τὴν ἡλικίαν τοῦ Ἐρνάντ, ἀλλ' ἦτο νέος θερμοεργός, εἶπεν ἄριστα τοὺς στίχους τούτους:

« Oh ! l'insensé vicillard, qui, la tête inclinée,

Pour achever sa route...

« Vieillard, va-t'en donner mesure au fossoyeur ! »

Ἡ ὀρχήστρα, ἡ πλατεῖα καὶ ἡ δευτέρα σειρὰ ἐχειροκρότησαν, ἀλλὰ τὸ λοιπὸν τοῦ θεάτρου δὲν ἐμιμήθη αὐτούς.

(ἀκολουθεῖ).

ΚΑΛΛΟΝΗ ΚΑΙ ΣΥΡΜΟΣ.

Ἐκ τῆς φυσικῆς ὠριότητος ἤντλουν τὴν ἑαυτῶν ἐμπνευσιν οἱ πρῶτοι ποιηταὶ τῶν ἠρωϊκῶν χρόνων, καὶ τοὶ ἡ γυνὴ δὲν ἔχαιρε τότε τὸν σεβασμὸν ὃν χαιρεῖ σήμερον, ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ ὅστις καθιστᾷ αὐτὴν ἴσην πρὸς τὸν ἄνδρα· τὸ δὲ λεπτὸν αἰσθημα τοῦ ἔρωτος, ἡ ψυχὴ τοῦ συζυγικοῦ βίου, δὲν ἐθεωρεῖτο τότε ὡς αἰσθημα ἔξοχον, ἐνοῦν οὐ μόνον τὰ σώματα, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχάς.

Αὐτὸς ὁ Ὀμηρος, ὁ θερμότερος τῶν ἐραστῶν, δὲν γινώσκει νὰ ἐκφράσῃ ἄλλως τὴν πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός του τρυφερότητα, ἢ δι' ἐκφράσεων ὕλισμὸν ἀποπνευστῶν.

Μόλις ὅμως ἡ ἀπλότης τῶν ἠθῶν ἤρξατο ἐκλείπουσα, βαθμηδὸν, καὶ συνεπεῖα τῆς εἰσροῆς τοῦ πλούτου, εἰσέρρευσαν καὶ τὰ ἑλαττώματα. Τότε ἡ γυνὴ, λυομένη τῶν δεσμῶν, οἵτινες ἐκράτουν αὐτὴν ὑποτεταγμένην εἰς τὸν ἄνδρα, ἐπειράθη νὰ ὑποτάξῃ αὐτὸν τοῦτον, οὐχὶ διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ διὰ τῶν μόνων ὀπλῶν ἅπερ διέθετε, τῶν θελημάτων της.

Ὁ γυναικεῖος κόσμος ἤρξατο ὑπερέχων. Τὸ γυναικεῖον φύλον κατεγίνετο εἰς τὴν τέχνην τοῦ ἀρέσκειν, εἰς τὸ ἐνδύεσθαι κομψῶς, εἰς τὸ μεταμορφοῦσθαι ἐπὶ τὸ χαριέστερον. Ἡ γυνὴ ἐνεκαίνιζε τὸ βρασιλεῖον τῆς κούφου καὶ ματαιοφοροσύνης.

Δὲν ὑπῆρξε τέχνασμα, ὅπερ αἱ γυναῖκες νὰ μὴ μετεχειρίσθησαν, πρῶτον αἱ Ἑλληνίδες, καὶ ἔπειτα αἱ Ῥωμαῖαι, ὅπως ἀποκτήσωσι κελλονὴν καὶ χάριν. Ἡ κενοδοξία τῶν ἑβαι-

νε παραλλήλως μὲ τὴν πρόδον τῆς τέχνης καὶ τὴν τῶν ἠθῶν τελειοποίησιν. Ἐὰν αἱ ἀρχαῖαι δὲν σᾶς ὑπερέβαινον, ὃ σημερινὰ Κυρία, μείνετε ὅμως βέβαιαι ὅτι κατὰ πολὺ σᾶς ὠμοιάζον. Ἐν Ἀθήναις τὸ κομωτήριον τῆς γυναικὸς ἦτο ἀντικείμενον δημοσίου οἰκονομίας, καὶ ἐπωπτεύετο ὑπὸ ἀρχόντων κελουμένων Γυναικονόμων, οἵτινες ἐπέβαλλον φόρον, (ὅστις ἐγράφετο ἐπὶ τῶν πλατάνων τοῦ Κεραικοῦ), εἰς τὰς γυναῖκας, αἵτινες παρημέλουν νὰ κτενίζονται κομψῶς καὶ νὰ ἐμφανίζονται εἰς τὰς ὁδοὺς μὴ κομψοπρεπῶς, ἢ τουλάχιστον κελῶς ἐνδεδυμέναι.

Ὁ γινώδης τόμος δὲν θὰ ἐπήρκει πρὸς ἀναγραφὴν τῶν τεχνασμάτων ἀπάντων καὶ δόλων τῶν Ἑλληνίδων καὶ Ῥωμαίων γυναικῶν, τῶν ἀφορόντων εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ κομψότητα. Ὁ θεὸς συρμὸς εἶχε τόσους βωμοὺς, ὅσους ἔχει καὶ σήμερον, ἐκτίετο δὲ τόσος λιθνωτὸς πρὸ αὐτοῦ, ὅσος καὶ σήμερον καίε-ται.

Οἱ ἀργυροὶ κελδίσκοι, τὰ χυτρία, πληθὺς ριαλιδίων περιεχόντων διαβολικὰς ὕλας δι' ὀδόντας καὶ κόμας, κόνεις, πομάδα κελ. μετεποιοῦν, ὡς καὶ σήμερον, τοὺς συζυγικοὺς θαλάμους εἰς φαρμακεία.

Τὰ ἐνώτια, τὰ ψέλλια, οἱ δακτύλιοι, τὰ κιβώτια χρυσαφικῶν, τὰ ἀγγεῖα ἀπεσταγμένων καὶ χημικῶν ὑδάτων, αἱ βραφαί, καὶ τὰ παρομαρτοῦντα, ἠδύνατο ἀξιόλογα νὰ συναγωνισθῶσι πρὸς τὰ τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς.

Ὁ Πλαῦτος, Λατίνος ποιητὴς, παρέβλασε τὴν κόμωσιν κομψευομένης γυναικὸς πρὸς τὴν ἐξάρτησιν πλοίου. Ὁ Ἕλληνας ποιητὴς Ἀλεξὶς γράφει τὰ ἑξῆς.

α Εἶναι ἡ γυνὴ χαμηλοῦ ἀναστήματος ; ἄς ὑψώσῃ τὸ ἀνάστημά της διὰ στρώματος φελλοῦ. Εἶναι αὕτη λίαν ὑψηλή; ἄς φορῇ λεπτὰ σανθάλια καὶ ἄς βαδίξῃ κλίνουσα ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν δεξιὸν ὄμον. Ἐχει τὴν κοιλίαν μεγάλην; δι' ὀλίγων λεπ-

τῶν σανίδων (κοιλοδέσμου) ἄς πιέξῃ αὐτὴν καὶ ἄς τῇ δίδῃ τὴν πρὸς τὰ ἔσω ὠθησιν. Ἐχει ἐρυθρὰ βλέφαρα; ἄς τὰ μεταβάλλῃ εἰς μελανὰ δι' ἀθάλης. Εἶναι πολὺ μελάγχρους; ἄς μεταβάλλεται εἰς λευκὴν. Εἶναι πολὺ λευκὴ; ἄς μεταβάλλεται εἰς ἐρυθρὰν. Ἐχει ὠραῖον ἔρκος ὀδόντων; ἄς γελᾷ συνεχῶς.

Κυρία μου, πιστεύω ὅτι ἡ μεγάλη σας πολυτέλεια, αἱ βραφαί σας, τὰ ψιμυθιά σας, καὶ ὅλα σας τὰ χαλαμπάλικια δὲν πρέπει νὰ σᾶς κάμνωσι νὰ ὑπερηφανεύεσθε, διότι ταῦτα ἦσαν γνωστὰ πρὸ 4,000 ἐτῶν. Ἐὰν δὲ ὁ συρμὸς δηλοῖ νεωτερισμὸν, φαντάσθητε τί νεωτερισμοὺς ἔχετε, ἀφοῦ αὐτοὶ λογιζοῦσιν ἡλικίαν τεσσαράκοντα αἰώνων! Φίλος μου τίς ἄλλοτε σᾶς ὠνόμασε, Κυρία μου, «κινητὰ ἐμπορικὰ καταστήματα». Ἄλλ' ἐκεῖνος ἀπρεπῶς ἐξεφράσθη, καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην του δὲν τὴν συμμαρίζομαι. Ἐγὼ σᾶς σέβομαι καὶ σᾶς ἐκτιμῶ καὶ σᾶς ὀνομάζω ἀπλῶς «ὄλεθρον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους».

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ

ΕΝ ΤΗ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚῃ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ.

Ἡ χρῆσις τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ὡς θεραπευτικοῦ τρόπου, εἶναι πολλῶ ἀρχαιοτέρα, ἢ ὅση κοινῶς γινώσκεται, χωροῦσα εἰς τοὺς ἀπωτάτους χρόνους τῆς ἀρχαιότητος. Οἱ Ἕλληνες, οἱ Τυρρηνοὶ ἢ Ἐτροῦσκοι, καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Ῥωμαῖοι, ἐσπούδαζον μετὰ ζέσεως, παραγομένης ἐκ δεισιδαίμονος μᾶλλον πίστεως ἢ ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν ἐπιστήμην, τὰ φαινόμενα τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἠλεκτρισμοῦ· ἐγίνωσκον δ' οὐ μόνον τὰ μηχανικὰ καὶ φυσικὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ φυσιολογικὰ ἀποτελέσματα. Παρετήρουν ἐπίσης μετ' ἐκπλήξεως τὴν συσσωρευσιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἣτις περιοδικῶς συμβαίνει ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, πρὸς δὲ τὸ φῶς καὶ τοὺς ἠλεκτρικοὺς σπινθηρας, τοὺς αὐτομάτως ἐνίοτε παραγομένους

ἐκ τε τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζῶων. Ὡσαύτως ἐγίνωσκον τὴν ἐλακτικὴν δύναμιν τοῦ ἠλεκτροῦ ἐπὶ τῶν ἐλαφρῶν σωμάτων, ἢ τῆς μεταξὺ τῶν δακτύλων θερμαινομένης τουρμαλίνης· ἀλλὰ διὰ τῶν ποικίλων θεωριῶν αὐτῶν περὶ τῶν φαινομένων τούτων, οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι οὐδέποτε ἀνεκάλυψαν τὸν δεσμὸν, τὸν συνέχοντα αὐτά. Τὰ ἠλεκτρικὰ ρεύματα καὶ ἡ ἐπίδρασις αὐτῶν ἐπὶ τῆς ζωικῆς οἰκονομίας ἦσαν ἄγνωστα εἰς τοὺς ἀρχαίους διὰ τὸν ἐξῆς λόγον· ἠγνόουν τοὺς τρόπους καὶ τὰ ὄργανα, δι' ὧν παράγομεν σήμερον κατὰ θέλησιν τὸν στατικὸν καὶ τὸν δυναμικὸν ἠλεκτρισμὸν καὶ τὰ ἠλεκτρομαγνητικὰ φαινόμενα. Ἄλλ' ἡ φύσις παρεῖχεν αὐτοῖς τελείαν ἠλεκτρικὴν μηχανὴν, τὴν torped, ἢ ἠλεκτρικὴν βατίδα [Raia Torpedo], ἧς τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἀνάρκη καὶ τὸ λατινικὸν torpedu ἐξηγοῦσι τὴν νάρκωσιν, ἣν ὁ ἰχθύς οὗτος παράγει, παραλύων τοὺς ἐχθρούς του. Οἱ δ' Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἱατροὶ ἐποιοῦντο χρῆσιν τῆς ζώσης ταύτης ἠλεκτρικῆς συστοιχίας. Δὲν γνωρίζομεν κατὰ τίνα ἐποχὴν ἐζησαν οἱ ἱατροὶ, εἰς ὧν τὰ συγγράμματα μνημονεύεται κατὰ πρῶτον ὁ τρόπος οὗτος τῆς θεραπείας, καὶ τοὶ ὁ Γαληνὸς ὀμιλεῖ περὶ αὐτῶν. Ὁ διάσημος οὗτος Ἕλληνας ἱατρός τοῦ δευτέρου μ. Χ. αἰῶνος, ἐξηγουόμενος εὐκρινῶς ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ περὶ ἀπλῶν φαρμάκων, ἐπάγεται τὰ ἐπόμενα : « Συγγραφεῖς αἰτινες ἐβεβαίωσαν, ὅτι, ἡ νάρκη τιθεμένη ἐπὶ «τῆς κεφαλῆς θεραπείαι τὴν κεφαλαλγίαν. «Θεῖς τὴν νάρκην ζῶσαν εἰς ἐπαρὴν μετὰ τῆς «κεφαλῆς πάσχοντος ἐκ κεφαλαλγίας, διότι «εφρόνουν, ὅτι ὁ ἰχθύς οὗτος ἠδύνατο νὰ ἔχῃ «τὴν πρᾶντικὴν ἐκείνην δύναμιν τῶν φαρμάκων, τῶν ναρκούντων τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν, «εὔρον, ὅτι τὸ πρᾶγμα, ὡς ἐβεβαίουτο, ἦν «καθ' ὀλοκληρίαν ἀληθές». Τὰ πειράματα ταῦτα ἐπιβεβαιοῦνται καὶ ὑπὸ Ἑλλήνων ἱατρῶν τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς, τοῦ Ἀετίου καὶ

τοῦ Παύλου τοῦ ἐξ Αἰγίνης· ἀλλ' ἤδη, ἐπὶ Ἀυτοκράτορος Κλαυδίου, ὁ ρωμαῖος ἰατρός Σκριβόνιος Λάργος ἔγραψε, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοὺς ἐπομένους στίχους: «Κατὰ πάσης τῶν ποδῶν ἀρθρίτιδος ἀναγκαζόν, ὅταν οἱ πόνοι ἄρχωνται, νὰ τίθηται ἀπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἀσθενοῦς, ἐπὶ ἀκτῆς οὐαχὶ ἀχμηρᾶς, ἀλλὰ βεβρεγμένης διὰ θαλάσσης, μέλαινα ζῶσα νάρκη, καὶ κρατεῖται ἀμέχρως οὗ δλόκληρος ὁ ποὺς ναρκωθῆ, ἡ δὲ ἀνάγκωσις ἐκταθῆ διὰ τῆς κνήμης καὶ μέχρι αὐτοῦ γόνατος. Τοῦτο ἀνακουφίζει τοὺς πό-ανους ἐν τῷ παρόντι καὶ θεραπεύει τὸ νόσημα αὐτῶν μέλλοντι». Οὕτω ὁ Scribonius Lar-gus, ἕνα αἰῶνα πρὸ τοῦ Γαληνοῦ, ἐγνώριζεν, ὅτι τῆς νάρκης ἔδει νὰ γίνηται χρῆσις ζώσης, καὶ ὅτι τὸ ὑδὼρ ἦν ἀναγκαῖον· ἀλλ' ἠγνόει ὅτι τὰ σώματα ταῦτα ἦσαν καλοὶ ἀγωγοὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Ἐνὶ λόγῳ, οἱ ἀρχαῖοι μετεχει-ρίζοντο τὸν ἠλεκτρισμὸν ὡς θεραπευτικόν, χωρὶς νὰ γινώσκωσιν αὐτόν. Αἱ λεπτομέρειαι αὗται, σχεδὸν ἄγνωστοι, ἐδημοσιεύθησαν τῷ 1876 ὑπὸ τοῦ κ. Morand ἐν τῷ Journal of Electricity, διακοπέντι ταχέως, διότι ἐξε-δόθη ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ, ὅτι ἐκθεσις ὁμοίᾳ τῇ τῶν Πηρισιῶν θὰ συνεκροτεῖτο τῷ 1877, ἀλλ' ἡ ἰδέα ἐγκατελείφθη, ἀναγγελλομένης τῆς παγκοσμίου ἐκθέσεως τοῦ 1878.

ΤΟ ΑΠΕΙΡΟΝ ΚΑΙ Η ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ.

Εὐρισκόμεθα ἐπὶ τῆς γῆς, σφαίρας ἐν τῷ κενῷ ἀπρηρημένης, ἀπλῆς σταγόνας ὕδατος ἐν τῷ ὠκεανῷ τοῦ ἀπείρου, παιγνίου πλέον ἢ δέκα διαφόρων καὶ ἀενάων κινήσεων, ἀλλ' ἐπὶ τοσοῦτον μικροὶ ἐσμὲν ἐπ' αὐτῆς, τη-λικαύτη δὲ ἀπὸ τῶν ἄλλων κόσμων χωρίζει ἡμᾶς ἀπόστασις, ὥστε τὸ πᾶν φαίνεται ἡ-μῖν ἀκίνητον καὶ ἀμετάβλητον, ἐν τῇ αὐτῇ δὲ θέσει καθαρῶμεν πάντοτε τοὺς ἀστέρας, αἴ-τινες διὰ τὸ φαινομενικῶς ἀμετακίνητον αὐ-

τῶν, καλοῦνται ἀπλανεῖς, κατ' ἀντίθεσιν τῶν πλανητῶν, μεταβαλλόντων ἐκάστοτε θέσιν, ἀλλ' οὐδὲν τὸ ἀκίνητον ἐν τῇ φύσει, καὶ γὰρ δὲ, καὶ σελήνη, καὶ πλανῆται, καὶ δορυφόροι, καὶ κομήται, καὶ ἀστέρες, συναπαξάπασα ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ στρατιὰ τῶν οὐρανίων σωμάτων, ὡς εἰς τάγματα, ἦται εἰς σύστημα διηρημένον, φέρεται μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, καὶ ἐν ἐξισίῳ ἀρμονίᾳ, κατὰ πάσας τὰς διευ-θύνσεις, πρὸς σημείον ὕπερ ἀείποτε φεύγει, καὶ τὰ ὅποσον οὐδέποτε τὰ οὐράνια σώματα καταφθάνουσι, καθόσον τὸ διάστημα ἐν ᾧ κι-νοῦνται τυγχάνει ἀπειρον καὶ ἀτελεύτητον.

Ἡ νῦξ ἐξέτεινεν ἤδη τὸν πέπλον τῆς ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου ἡμισφαιρίου. Οἱ ἀστέρες, ἥλιοι καμμεγέθεισ καὶ ἀπειράριθμοι, κέντρα βεβρύ-τητος τῶν περὶ αὐτοὺς στρεφομένων κόσμων, καὶ πηγαὶ ἀέννοιο, ἀφ' ὧν ἀντλοῦσιν οὗτοι φῶς, θερμότητα, ἐνέργειαν καὶ ζωὴν, δια-λάμπουσιν ἐν τῷ οὐρανῷ. Οἷον καταπληκτι-κὸν καὶ ἐξάσιον θέαμα παρέχει ἡμῖν ἡ ἀστε-ρόεσσα νῦξ! Ἡ ἡμέρα ἕνα καὶ μόνον κέκτη-ται ἥλιον, ἀλλ' ἡ νῦξ χιλιάδας, ὧν ἡ αἴγλη φωτίζει τὸ πνεῦμα ἡμῶν, καὶ ἀνυφοῖ ἄχρι τοῦ θρόνου τοῦ Πλάστου, περιάγουσα τοῦτο ἀνα-μέσον ὁδῶν ἀπεράντων καὶ ἀτελευτήτων, ἐφ' ὧν βαθέως εἰσὶν ἐγκεχαραγμένα τὰ ἔχνη τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου του!

Ἄλλ' ἡ ὄρασις ἡμῶν οὐδὲν ἀνευρίσκει τέρ-μα, ὁ λογισμὸς πλανᾶται ὡς ἐν ἐρήμῳ, καὶ ἡ φαντασία ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀνερχομένη πρὸς τὰ αἰθέρια ὕψη, καταπίπτει τέλος καὶ ἐκμηδενίζεται. Μύρια τότε γεννῶνται ζητή-ματα ἐν τῷ νῷ, καὶ ἀλλεπάλληλα ἐρωτημα-τικά σημεία χαράσσονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Τὸ μέγιστον καὶ ὑψιστον πρόβλημα τῆς δη-μιουργίας, παρίσταται ὡς λαβύρινθος, ἐν ᾧ καὶ αὐτῇ ἡ μεγαλοφυΐα οὐδεμίαν ἀνεῦρε πο-τὲ διέξοδον. Ἀσθενῆς καὶ ἀνίσχυρος ὁ ἄνθρω-πος πρὸς λύσιν τοσοῦτων δυσεξηγήτων προ-βλημάτων, ὑποχωρεῖ πρὸ αὐτῶν ἀναυδος

καὶ ἐκπεπληγμένος, κατανοῶν μόνον ὅτι οὐ-δὲν ἄλλο ἐξέστιν αὐτῷ, ἢ τὸ ἀποθαυμάζειν τὸ μεγαλεῖον τῆς δημιουργίας, καὶ ἀρέσθαι ἐξ αὐτοῦ ἀπόλυτον πεποιθήσιν περὶ τῆς υπάρ-ξεως τοῦ ὑπεράτου ὄντος, ὕπερ διέπει τὸ πᾶν, τυγχάνει δὲ ἄγνωστον, ἀκατάληπτον, καὶ ἀπροσδιόριστον, καθόσον αὐτῇ τῇ περ-ρα σ μ ἐ ν η καὶ ἐφημέρῳ ἡμῶν φύσει, ἐκ δια-μέτρου ἀντίκειται τὸ γινῶναι τὴν ἄ π ε ι ρ ο ν καὶ αἰ ὶ ὠ ν ι ο ν φύσιν ἐκείνου. Ὁ Θεὸς ὑπάρ-χει... ἡ σφαίρα τῆς υπάρξεως αὐτοῦ ὑπάρ-χει ἐγκεχαραγμένη ἐφ' ὅλων αὐτοῦ τῶν ἔργων, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐτι τῶν ἐλαχίστων, ἡ δὲ φωνὴ αὐτοῦ ἀκούεται ἐν ἀπάσῃς τῆς ἀρμονίαις τῆς φύσεως. Μωροὶ καὶ ἄφρονες οἱ ἀνοήμο-νοι αὐτόν, καὶ πιστεύοντες ὅτι ἡ ἀπειράριθ-μος στρατιὰ τῶν οὐρανίων σωμάτων, συνε-τάχθη ἀφ' ε α υ τ ῆ ς (!) ἐν τοιαύτῃ κανονι-κότητι, καὶ οὕτως εἰπεῖν ἐπιστημονικῇ ἀκρι-βεῖα· ὅτι κινεῖται ἀφ' ἑαυτῆς μετὰ τοσαύτης τάξεως καὶ εὐρυθμίας, καὶ ἐσχηματίσθη ἐξ αὐτομάτου, ἄνευ προδιαγεγραμμένου σχεδίου, καὶ ἄνευ Στρατηλάτου πανσόφου, διοικούντος καὶ καταρτίσαντος αὐτήν. Mens agitat mo-lem.

Μάτην θὰ ἐπιρῶμεθα δι' ὅσων καὶ ἀν ἐ-πεσωρεύομεν ἀριθμῶν, νὰ ἀπαριθμήσωμεν τὴν ἀπειρίαν τῶν οὐρανίων σωμάτων, καὶ νὰ κα-ταμετρήσωμεν τὸ τεράστιον τῶν ἀποστάσεων, δι' ὧν ἀφίστανται ταῦτα ἀπ' ἀλλήλων. Ἡ φαντασία, ἀπαύστως ὑψουμένη ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ διαπερῶσα τὸν ἀχανῆ τοῦτον ὠ-κεανόν, νέον ἀνευρίσκει πάντοτε διάστημα, καὶ νέον κόσμον ἀνεμφανίζονται πρὸ αὐτῆς... οἱ οὐρανοὶ διαδεχθήσονται τοὺς οὐρανοὺς, καὶ αἱ σφαίραι τὰς σφαίρας... μετὰ τὰς ἐ-ρήμους τοῦ ἀχανοῦς, νέαι πάντοτε ἐρημοὶ, καὶ νέα συστήματα κόσμων... εἰς τὴν ἀ-πειρίαν προστεθήσεται ἡ ἀπειρία... οὐδὲν ἄριον... οὐδὲν τέρμα... ἀείποτε τὸ ἀχανές... τὸ κενόν...

Καὶ ἂν ἐτι ἡ ψυχὴ ἵπταμένη ἀενάως με-τὰ τῆς ταχύτητος τοῦ λογισμοῦ, καὶ δικαι-νίζουσα τὴν πτῆσιν αὐτῆς, ἐφέρετο πρὸς τὰ μᾶλλον ἀπρόσιτα βάθη τοῦ διαστήματος, καὶ τότε ἐτι θὰ εὐρίσκετο αὐτὴ πρὸ ἀπεράντου καὶ ἀτελευτήτου ἐκτάσεως... τὸ δὲ ἄπει-ρον τοῦ διαστήματος θὰ ἀντετάσσετο πρὸς τὴν αἰωνιότητα τοῦ χρόνου, ἀπαύστως πα-λαῖον πρὸς αὐτὴν, χωρὶς ποτὲ τῆ ἐν τῶν φο-θερῶν τούτων στοιχείων, νὰ κατακινήσῃ τὸ ἕτερον... Ἐν τέλει ἡ φαντασία κεκμη-κυῖα καὶ καταβεβλημένη, ἀναστέλλει τὴν πτῆσιν αὐτῆς, ἀλλ' οὐδ' εἰς τὰ πρόθυρα τῆς δημιουργίας ἀνήλθε, καὶ οὐδὲ κατὰ ἐν βῆμα προέβη ἐν τῷ ἀπείρῳ...

M. I. A.

ΚΑΙΟΝ ΟΡΟΣ.

Τὸ παράδοξον τοῦτο ἕρος κεῖται περὶπου μεταξὺ Σόλιγγεν καὶ Ρευσάιδ. Ἐκ Σόλιγγ-γεν φθάνει τις ἐπ' αὐτοῦ μετὰ δύο περίπου ὥρων πορείαν. Σύγκειται ἐκ στρώσεως βάρους 20 μέτρων καὶ μήκους 300 μέτρων, ἧτις ἐ-ξηπλώθη, κατὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἐτῶν, εἰς μικρὰν τινὰ πεδιάδα. Ἡ καυσις ἀρχίζει ἐκ τῶν ποδῶν τοῦ ὑψώματος τούτου, ἀνέρχεται ὅλον τὸ θάμνωμα καὶ τελειώνει σχηματιζο-μένη ἐν εἴδει κεφαλῆς τοῦ χόματος εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἀκρὴν κεῖται τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ ἐργολάβου τῶν ἀμαζῶν Ἄρντς. Νύκτα τινὰ σκοτεινὴν, ὡς ἐκείνην τῆς 28 Ἰουνίου, ἐφαί-νετο 500 μέτρα μακρὰν ὁ ἐξερχόμενος ἀτμῆς ἐν εἴδει νεφῶν, ἐνῶ αἱ φλόγες ἐφρίνοντο μόνον εἰς ἀπόστασιν 400 μέτρων. Αἱ φλόγες ἦν-ψαν κατὰ τὴν σημειωθεῖσιν νύκτα εἰς δὲ τῶ μέρη τοῦ θαμνώματος ἐκείνου, τῶν ὁπείων ἡ μεγαλειτέρα εἶχεν 6—8 μέτρων ὕψος.

Εἰς τὰς θέσεις ταύτας εἰς τὰς ὁποίας με-βαίως εἰσέρχεται σφοδρότερον ὁ ἀῆρ φαίνονται

ἐν μέρει μὲν πλησίον τῆς γῆς ἐν μέρει δὲ μερικὰ μέτρα ἄνω τῆς ἐπιφανείας μικραὶ φλόγες, αἵτινες ἐλαττοῦσι διαρκῶς τὴν θέσιν των, ἐνῶ πολλάκις πηδῶσιν 1 μέτρον ὑψηλά, ἔπειτα στέκονται καὶ χάνωνται, ἵνα παρουσιασθῶσι τὴν ἀκόλουθον στιγμὴν εἰς τὴν πηλίκαν των θέσιν. Ἡ ἀκατάπαυστος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐμφάνισις τῶν φλογῶν μὲ τὰς γλαυκὰς λάμψεις των δίδει θέξιν ἐκπληκτικὴν καὶ ὁμῶς παραξενεύουσαν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διακόπτει ἐλαφρὸς κτύπος γενόμενος ἴσως ἐκ τῆς συντρίψεως πυρέντος λίθου ἢ ἐξ αἰφνηδίας φλέξεως τῶν ἀεριοφύτων, τὴν κυριεύουσαν σιγῆν. Τὸ μέρος τῆς ἐπιφανείας ἐπὶ τοῦ ὁποίου φαίνονται αἱ φλόγες καὶ οἱ ἀτμοὶ θά ἦναι 3000 τετραγωνικῶν μέτρων. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν φανερῶναι τὸ μέγεθος τῶν ἐντὸς κειόντων ὕλων. Αὐταὶ ἐπιτείνονται ὑψηλότερον. Ἐν μιᾷ θέσει τῶν ρηθέντων στρωμάτων, ἣτις εἶναι περίπου 25 μέτρα πλησίον τῆς ἀτμιζούσης θέσεως, ἐθερμάνθη σωλὴν τις ἐν τῇ γῇ τόσον πολὺ, ὥστε μάλιστα ἠδύνατο νὰ ἐγγιχθῆ. Διὰ τὴν βεβαίωσιν τῆς προχωρήσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ καύματος εἶναι πρόχειρα τ' ἀληθῆ σημεῖα τὰ δένδρα τῶν ὁποίων αἱ ρίζαι κατελήφθησαν ὑπὸ τοῦ πυρὸς, φαίνονται ἀφοῦ ἐκριζωθοῦν μὲ ρίζας ὅλως διόλου ἀπνηθρακωμένας. Δυστυχῶς τὸ περισσότερον μέρος τῆς πεδιάδος εἶναι καλλιεργημένον, καὶ μὲ πολλοὺς μάλιστα κήπους. Ἡ οἰκία τοῦ ἀναφερθέντος Ἄρντς εἶναι τὸ πλησιέστερον εἰς τὸ ὄρος οἰκημα. Δὲν κεῖται μὲν ἐπὶ τοῦ καίοντος στρώματος, ἀλλὰ πολὺ πλησίον αὐτοῦ. Ἀφοῦ ἤρχισεν ἡ καύσις τὰ ὑπόγεια τῆς οἰκίας ἐθερμάνθησαν τόσον πολὺ, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ κατασκευάσωσι πέριξ τῆς οἰκίας τάφρους, εἰς τὰς ὁποίας ἔρρεεν ὕδωρ καὶ οὕτως ἐδροσίζοντο ὀλίγον οἱ τοῖχοι, καὶ τὸ ὕδωρ ἠμπόδιζε τὴν καύσιν τῆς οἰκίας. Ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν καλὴν ἐνέργειαν ἢ διοχέτευσις τοῦ ὕδατος πρὸς τὰ ὄρος· μάλιστα οἱ κάτοικοι

νομίζουσι ὅτι ἀνεπύχθη περισσότερα θερμότης. Ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι αἱ μικραὶ ποσότητες τοῦ εἰσερχομένου ὕδατος χάνονται ἐκ τῆς θερμῆς καὶ οὕτω μόνον ὑγραίνουσι, καὶ ἀντὶ νὰ σβέσουν τὸ πῦρ, τῷ προμηθεύουσιν ἀέρα. Ἡ δοκιμὴ τοῦ νὰ χωρίσωσι τὸ ἀβλαβὲς μέρος τοῦ ὄρους ἀπὸ τὸ καίον διὰ λοξῶν τάφρων ἀπέτυχεν, ἐπειδὴ οἱ ἐργάται, ἀφοῦ ἔσκαψαν 2 μέτρα, δὲν ὑπέφεραν πλέον ἐκ τῆς ζέστης καὶ τῆς ὀσμῆς. Περισσότερα ὑπόσχεται ἡ γενομένη δοκιμὴ τῆς καλύψεως τῶν καίωντων μερῶν μὲ γῆν, διὰ τῆς ὁποίας δὲν δυσκολεύεται ἡ εἰσχώρησις τοῦ ἀέρος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ καίουσα θέσις εἶναι ὑπὸ ἀμαξίτην ὁδὸν, εἶναι ἐπίφοβον μήπως ἂν καὶ ριφθῆ χῶμα, προχωρήσῃ τὸ πῦρ πρὸς τὰ ἄνω. Ἐὰν γίνῃ τοῦτο, πρέπει νὰ παραδοθῶσιν αἱ οἰκίαι καὶ τὰ κτήματα εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Πόθεν προέρχεται ἡ καύσις αὕτη ἐξηγεῖται οὕτως. Αἱ πρὸ χρόνων ἐξαπλωθεῖσαι τέφραι δὲν ἦσαν ὅλως διόλου ἀποκεκαυμένα· ἡ ἔλλειψις τῶν βροχῶν ἀφῆρσεν ὅλην τὴν μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ στρώματος ὑγρασίαν καὶ οὕτως ἐγεννήθη ἀσυνήθης θερμοκρασία ἐφ' ὅλης τῆς πεδιάδος.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἐκδίησις φωτογράφου.—Ἡ χρησιμότης αὕτη ἐφεύρεσις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος παρέσχε τὸ μέσον ἐσχάτως εἰς ἀδικηθέντα τινὰ σύζυγον, ὅπως προσενέγκῃ εἰς τοὺς δικαστὰς τὸ ἀσφαλέστερον πειστήριον περὶ τῆς ἀπιστίας τῆς συζύγου του, καὶ τύχῃ εὐκόλως τοῦ διαζυγίου.

Φωτογράφος τις ἐν Ῥοσέτερ τῆς Νέας Ὑόρκης εἶχε σύζυγον εὐεθεῖν, ἣτις ἦτο κάπως ὠρῖμου ἡλικίας, διότι ἦτο τριακονταπενταετής. Τὸ ἐργαστήριόν του συνείχετο μετὰ τῆς κατοικίας του, ὥστε ἡ σύζυγος πολλάκις ἐδέχετο τοὺς πελάτας καὶ ἐβόηθει τὸν σύζυγον κα-

τὰ τὴν ἐργασίαν του. Ἡμέραν τινὰ παρουσιάσθη κομψὸς νεανίας, ὅπως φωτογραφήθῃ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ φωτογράφος ἠσχολεῖτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς ἄλλην ἐργασίαν, ὑπεδέξατο αὐτὸν εὐγενέστατα ἡ σύζυγος. Ὁ νεανίας ἔσχε μετ' αὐτῆς πολὺωρον συνδιάλεξιν, ἐκ ταύτης δὲ ἐγεννήθη ἀμειβία τις συμπάθεια, μὴ βραδύνουσα νὰ καρποφορήσῃ καὶ νὰ μετατραπῇ εἰς φλογερὸν ἔρωτα. Ὁ νεανίας ἐπανῆλθε πολλάκις εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ φωτογράφου, πολλάκις ἠναγκάσθη νὰ φωτογραφηθῆ, καὶ κατὰ τὰς συχνὰς ἀπουσίας τοῦ συζύγου, τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἀπελάμβανε πληρεστάτης εὐδαιμονίας.

Μίαν ἡμέραν ὁ ἀνύποπτος σύζυγος ἀπουσίασεν ἐκ τῆς πόλεως, ἀλλὰ κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα τῶν ὀργάνων καὶ τῶν ἱστοριῶν τοῦ τοιοῦτου εἶδους, ἔσχεν ἀναγκὴν καθ' ὁδὸν νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἐπιστρέψας καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν οἶκόν του, εὗρε τὴν τιμὴν του σφαγιαζομένην ὑπὸ τῶν δύο ἐραστῶν, οἵτινες ἀφίεντο ἀκράτητοι εἰς τὴν ἡδονήν. Ἡ ὀργὴ κατέλαθεν ἀμέσως τὸν ἀδικηθέντα σύζυγον, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐτύφλωσεν αὐτόν. Δραμῶν παραχρήμα καὶ λαβῶν φωτογραφικὴν μηχανήν, εἰσῆλθεν ἀπροσδοκῆτως εἰς τὸν θάλαμον, καὶ μὲ τὸ ρεθόλβερ ἀναχέρας παρήγγειλεν εἰς τοὺς δύο ἐπὶ τῆς κλίνης εὐρισκομένους ἀτυχεῖς ἐραστὰς, νὰ μὴ κινηθῶσι, τῇ βοηθείᾳ δὲ ἡλιακῆς ἀκτίως, ἣτις εἰσέδουε διὰ τοῦ παραθύρου, ἐφωτογράφησε τὸ ὠραιότερον ἀδαμιαῖον σύμπλεγμα ἀφ' ὅσα ἐφαντάσθη ποτὲ ὁ καλλιτέχνης. Ἡ φωτογραφία ἐπισυνήρθη ὡς πειστήριον εἰς τὴν περὶ διαζυγίου αἴτησιν, καὶ τὸ Δικαστήριον, ἀπέναντι τοιαύτης ἀποδείξεως, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐνδώσῃ.

Μεγάλῃ κλοπῇ.— Συνέβη εἰς τὸ ἐμπορικὸν κατάστημα Δόλφους, Μίγ, καὶ Σα ἐν Παρισίοις μεγάλη κλοπὴ ὑπὸ ὑπαλλήλου τινός. Ὁ δράστης, γεννηθεὶς ἐν Στουτουγάρδῃ, βνομάζεται Αἰμίλιος Δόερρ ἦτο ἡλικίας 20 ἐ-

τῶν ὅτε κατὰ πρῶτον εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημα τοῦτο καὶ κατελάβεν, ἀφοῦ ὑπηρετήσε 19 ἔτη καλῶς, τὴν θέσιν τοῦ ταμίᾳ.

Αἱ εἰσπράξεις του τῷ ἐσυγχώρουν τὰ μέσα πρὸς εὐχάριστον ζῶν. Εἶχεν ἐξοχικὴν οἰκίαν ὅπου ἔζη ὡς πολυτελέστατα, ἔχων τρεῖς ὑπηρετάς, καὶ ἐσυγχώρει ἐπιτῶ πᾶν ἐξοδόν. Ἀπὸ τὸν ἀπρίλιον ἔλαβον ὑπονοίας περὶ τῆς τιμιότητος τοῦ Δόερρ. Ἴνα βεβαιωθῆ ἡ πράξις του εἰσῆχθη εἰς τὸ κατάστημα πεπειραμένοι ἀστυνομικὸς βοηθός, ὡς ὑπάλληλος, ἵνα παρατηρήσῃ τὰς κινήσεις τοῦ ὑπόπτου. Οὗτος κατάρθωσε μετ' ὀλίγον ν' ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ Δόερρ καὶ ἐλάμβανε μέρος εἰς ἀπάσας τὰς ἀσωτίας του. Ἐν βραχεὶ ἐνόησεν ὅτι ὁ Δόερρ παρεχάραττε χαρτονομίσματα καὶ ὅτι ἔπαιζε μετὰ μανίας ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ· ἐξ ἔριδος δὲ τοῦ Δόερρ μετὰ τινος Κουρτώζ, πρῶτον συμβολαιογράφου, ἀνεκίλυψεν ὁ αὐτός ὅτι ὁ τελευταῖος ἦτο συνένος τοῦ Δόερρ καὶ ὅτι ἐκτὸς τούτου μετὰ πολλῶν ἄλλων ἐξεμεγαλεύετο τὸν ἐνοχον Δόερρ. Οὗτος ἐφυλακίσθη καὶ ἐφανέρωσεν ὅτι ἤρχισε πρὸ ὀκτώ ἐτῶν μὲ τὸν σφετερισμὸν 80,000 φρ. καὶ μὲ τὸν ροῦν χρόνου ἔφθασε μὲ τὰ πάντοτε αὐξάνοντα ἐξοδά του μέχρι τοῦ μεγάλου ποσοῦ 1,900,000 φρ. Πῶς συνέβη ἡ ἀπάτη δὲν ἐγνωσθῆ ἀκόμη. Ὅτι ἠδύναντο νὰ μένουν τόσον μεγάλα ἀπάται ἐπὶ τόσα ἔτη κεκαλυμμένα, εἶναι εὐνόητον, διότι ἡ περιουσία τοῦ καταστήματος ἀνέρχεται εἰς 60 ἑκατομμύρια φρ.

Μυθιστορικὸς ἔρασ.—Γάλλος τις ἐν Βερσαλίαις, γεννηθεὶς τὸ 1810, Γιλβέρτος Βεριζάν, ἐπονομαζόμενος ὁ ἐρημίτης τῶν δασῶν, ἀπεβίωσεν ἐσχάτως ἐν Ἰνδιάνῃ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, βιώσας βίον μυθιστορικὸν καὶ παράδοξον. Ἡγάπα περιπαθῶς νεανιδά τινα, ἣν οἱ γονεῖς αὐτῆς ἠρνήθησαν νὰ τῷ δώσωσιν ὡς σύζυγον. Ἐνεκα τούτου ἐγκατέλιπε καὶ τὴν φιλοῦσαν αὐτῷ οικογένειάν του καὶ τὴν γενέ-

θλιον πολιν αἰφνιδίως, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ἀμερικὴν. Εἶχε τότε 21 ἔτος. Ματαίᾳ ἀπέβη πᾶσα ἔρευσα πρὸς ἀνεύρεσίν του· περιεπλανᾶτο ἀείποτε ἐν Καναδᾷ, Μίχιγκαν, Ὀχιφ, Ἰλινοῦ, καὶ Κεντουγί. Μόλις δὲ πρὸ 30 ἐτῶν ἐγνώσθη ὅτι εἶχεν ὀριστικῶς ἀποκαταστῆ ἐν τινι σπηλαίῳ (εἰς τὸ Κράτος τῆς Ἰνδιάνας εἰς τὸ βάθος κοιλάδος τινός, τρία μίλια πρὸς δυσμὰς τῆς Νέας Ἀλβάνης) παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ὀχίου· τὴν εἶδον τοῦ θανάτου του ἀνήγγειλεν ἐφημερῆς τις τῆς Νέας Ἀλβάνης. Εὗρον αὐτὸν ἄψυχον ἐπὶ στρωμνῆς φύλλων, παρ' αὐτῷ ἔκειτο σακκίδιον ἐκ δέρματος, περιέχον διάφορα ἀντικείμενα, ἅπερ μεθ' ἑαυτοῦ ἔλαβεν ἀναχωρῶν ἐκ τῆς πατρίδος του, καὶ μεταξὺ τούτων μικρογραφικὴν εἰκόνα τῆς τόσον παρ' αὐτοῦ ἀγαπωμένης νεάνιδος, ἣτις ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῶν βασάνων του. Τὰ ἐπιπλα τοῦ πτωχοῦ ἐρημίτου συνίσταντο εἰς μίαν ἔδραν, κιβώτιον ἐκ λευκοῦ ξύλου, ὀλίγα μαγειρικά σκεύη καὶ δύο σκεπάσματα.

Γυνή γίγας.—Εἰς τὴν ἱατρικὴν ἀκαδημίαν τῶν Παρισίων ἱατρὸς Hillaret ὑπέβηλεν ἕκτακτον φτινόμενον πρῶμου ἀναπτύξεως. Περυσίασε μικρὰν κόρην ἐξαέτιδα, ἔχουσαν τὸ σῶμα καὶ τὸ ἀνάστημα ὑπερβαλλόντως μέγα.

Τὸ ἀνάστημα ἔχει ὕψος 1 μέτρον καὶ 15 ἑκατοστομέτρων· ἡ περιφέρεια κατὰ τὸ ὑπογάστριον εἶνε 1,20 μέτρ. κατὰ τὸν στόμαχον δὲ 1,50 μέτρ. Τὸ δῆμα εἶνε λίαν κεχρωματισμένον. Οἱ βραχίονες καὶ αἱ κνήμαι φαίνονται ὡς πεπληρωμένοι ὑγροῦ. Ἡ παιδίσκη αὕτη ζυγίζει 124 λίτρας, ἦτοι περὶ τὰς 40 ὀκάδας. Καθεὶς δύναται νὰ φαντασθῇ οἷαν τεραστίαν ἀνάπτυσιν θὰ λάβῃ τὸ σῶμα τοῦτο ἂν προβῇ κατ' ἀναλογίαν αὐξάνον.

Στατιστικὴ δημοσίωσις οἰκοδομῶν.—Ἀγγλικὴ τις ἐφημερὶς ὀρίζει ὡς ἐξῆς τὴν ἀξίαν διαφόρων δημοσίων οἰκοδομῶν ἐν τῇ ἑσπερίᾳ. Τὸ

θέατρον τοῦ μελοδράματος τῶν Παρισίων 40 ἑκατομμύρια φράγκων· τὸ νέον Δραματεῖον 40 ἑκατομμύρια ἐπίσης· τὸ νέον Ταχυδρομεῖον 30 ἑκατομμύρια. Τὸ μέγαρον τοῦ ἀγγλικοῦ κοινοβουλίου ἐν Οὐεστμίνστερ 3,500,000 λίρῶν στερλινῶν, ἦτοι 87,500,000 φράγκων. Τὸ νέον ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν ἐν Οὐίτχάλ 13,750,000 φράγκων· τὸ νέον οἰκοδόμημα τῶν δικαστηρίων 22,500,000 φ. Τὸ Μουσεῖον τῆς Βικτωρίας ἐν Αὐστραλίᾳ 2,500,000 φράγκων.

Ἡ Χημεία θεραπεύουσα τὴν ἀλαζονείαν.—Γνωστὸν ὅτι ἡ θρησκεία, διὰ τῆς οὐρανίου αὐτῆς διδασκαλίας, θεραπεύει πολλάκις τὴν ἀλαζονείαν· δὲν ἐγνωρίζομεν ὅμως ὅτι καὶ ἡ χημεία, ἐπιστήμη ὅλως φυσικὴ, μεταξὺ τῶν ἄλλων τῆς ἀποτελεσμάτων ἔχει καὶ τοῦτο. Τὸ ἐφεξῆς ἀληθέστατον ἀνέκδοτον τὸ ἀποδεικνύει.

Βερωνός τις ἐν Γερμανίᾳ, ἀνήκων εἰς ἀρχαιοτάτην οἰκογένειαν, ἤκουεν ἐν Βερολίῳ τὸ μάθημα τῆς χημείας, τὸ ὁποῖον παρέδιδεν ὁ Κλαπρόθ, σοφώτατος καθηγητής. Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ μετέβαινεν εἰς τὸ χημικὸν ἐργαστήριον τοῦ καθηγητοῦ τούτου, ἀνετράπη τὸ ὄχημά του, αὐτὸς δὲ καὶ ὁ ἠνιόχος ἐπαθον ἀρκετὰ, ὥστε ὁ ἱατρὸς παρήγγειλε νὰ φλεβοτομηθῶσι καὶ οἱ δύο. Ὁ βερωνὸς ἐθεώρησε τότε τὴν ὥραν ἀρμοδίαν διὰ νὰ λύσῃ ζήτημα πρὸ πολλοῦ ἀνησυχοῦν αὐτόν· ἠθέλησε διὰ χημικῆς ἀναλύσεως νὰ πληροφορηθῇ ἐν μεταξὺ τοῦ αἵματος βερωνοῦ γερμανοῦ καὶ τοῦ αἵματος ἀνθρώπου τοῦ ὄχλου, ὑπάρχῃ τῶντι φυσικῇ διαφορᾷ, ὡς ἀξιοῦσιν οἱ εὐγενεῖς. Ὁθεν διέταξε νὰ βάλωσι τὸ αἷμα αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ἠνιόχου εἰς ἰδιαιτέρα ἀγγεῖα, καὶ νὰ τὸ στείλωσιν εἰς τὸν σοφὸν καθηγητὴν διὰ νὰ τὸ ἀναλύσῃ μετὰ μεγίστης ἀκριβείας.

Γενομένης δὲ τῆς ἀναλύσεως, εὗρέθη ὅτι ἕκαστον περιείχε τὴν αὐτὴν ποσότητα τοῦ

σιδήρου, τῆς τιτάνου, τῆς μαγνησίας, τῆς φωσφορικῆς τιτάνου, τοῦ λευκώματος, τοῦ ἀλυκοῦ καλίου καὶ νάτρου, τοῦ ὑπενθρακικοῦ νάτρου, τοῦ θεϊκοῦ καλίου, καὶ τῆς βλενώδους καὶ ἐκχυλισματικῆς ὕλης καὶ ὕδατος. Μία μόνη διαφορὰ ὑπῆρχεν, ὅτι τὸ αἷμα τοῦ βερωνοῦ περιεῖχε διακόσια μέρη ὕδατος, τὸ δὲ ποῖον ἀπεδείκνυεν ὅτι τὸ τοῦ ἠνιόχου ἦτο καλῆτερον τοῦ αἵματος τοῦ κυρίου του.

Ὁ βερωνὸς πεισθεὶς ἐκ τῆς συγκριτικῆς ταύτης ἀναλύσεως ὅτι τὸ αἷμα καὶ τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν ἀγενῶν εἶναι φυσικῶς καὶ χημικῶς τὸ αὐτὸ, παρήγγειλε τὸν διδάσκαλον τοῦ υἱοῦ του νὰ βάλῃ ὑπὸ τὰς ὄψεις τοῦ μαθητοῦ του ἀντίγραφον τῆς περὶ τῆς ἀναλύσεως ἐκθέσεως, ὡς αἰεὶ τὸν ἠθέλεν ἰδεῖ θεωροῦντα τὸ ἴδιον αἷμα ἀνώτερον τοῦ αἵματος τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Βδέλλαι.—Αἱ βδέλλαι, ὡς γνωστὸν, προμηνύουσι δι' ἀλανθάστων σημείων τὰς καταιγίδας. Τὰ δὲ σημεῖα ταῦτα εἶναι τὰ ἐφεξῆς· γίνονται ζωηρότεροι, περιερίσονται καὶ κινοῦνται τοσοῦτ' ἄλλο ἐντόνως, ὅσ' ἂν ραγδαίον θὰ εἶναι ἡ προσδοκωμένη θύελλα, καὶ ἀγωνίζονται εἰς μάτην πολλάκις νὰ ἀναβῶσι τὰς πλευράς τοῦ ἀγγείου ἐν ᾧ φυλάσσονται.

Ὁ Κ. Merryweather, φυσιολόγος διακεκριμένος, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ κανονίσῃ τὰς κινήσεις ταύτας, διὰ νὰ καταστήσῃ τὰς προμηνύσεις τῶν βδελῶν ἀσφαλέςτερας. Ἴδου δὲ ἡ μέθοδος του. Θέτει ἐπὶ τραπέζης ἀριθμὸν τινα φιαλῶν μεθ' ὕδατος, ἀλλ' ἠμικένων, ἐν τὸς δὲ αὐτῶν ἀνὰ μίαν βδέλλαν· ἔπειτα βυθίζει εἰς τὸ ὕδωρ σωλῆνα ὑάλινον ἢ σιδηροῦν, οὕτινος ἡ ἄλλη ἄκρη μένει ἐκτὸς τῆς φιάλης, ἐντὸς δὲ τοῦ σωλῆνος εἰσάγει λεπτότατον βρακτιρίδιον ἐλεφάντινον, τὸ ὁποῖον συνδέει μετὰ τὸ σῶμα τοῦ συνεχόμενου μετὰ γλωττίδος κώδωνος. Ἡ βδέλλα, συναισθανομένη τὴν ἠλεκτρικὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαιρας, ἀνα-

βαίνει, εἰσέρχεται εἰς τὸν σωλῆνα καὶ ταράσσει τὸ βρακτιρίδιον· τότε σημαίνει ὁ κώδων καὶ εἰδοποιεῖ τοὺς ἀκούοντας περὶ τῆς προσεχοῦς ἀλλοιώσεως τῆς ἀτμοσφαιρας.

ΓΝΩΜΙΚΑ.

Τρία τινὰ εἶσι δυσκολώτατα· νὰ εὐχαρισῆ τις τὴν σύζυγόν του, νὰ νυμφεύσῃ καλῶς τὴν κόρην του, καὶ νὰ ἐξοφλήσῃ τὰ χρέη του.

Ἅνθρωποι οἱ ἀνθρώποι εἰσὶν ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου, ἀλλ' ἐνώπιον τῆς κοινωνίας ὁ πιστωτῆς θεωρεῖται ἀνώτερος τοῦ ὀφειλέτου.

Ἡ πείρα ἀπέδειξεν ὅτι ἐκ τῶν πιστωτῶν οἱ νεώτεροι εἶσι μᾶλλον τῶν γερόντων συγκαταβατικοί, ἐξαίρουνται μόνον αἱ γυναῖκες, αἵτινες εἴτε νέαι, εἴτε γραιαί, εἰσὶν ἀμείλικτοι.

Ὁ πιστωτῆς ἐνδιαφέρεται πάντοτε περὶ τῆς υγείας τοῦ ὀφειλέτου του· ὁ ὀφειλέτης ὅμως οὐδέποτε ἀνησχεῖ διὰ τὴν τοῦ πιστωτοῦ του.

Κάλλιστος τῶν φίλων εἶναι, κατὰ τινὰς, ὁ μὴ ζητῶν ποτὲ δάνεια.

Ἡ περὶ φιλίας διαβεβαίωσις καὶ τὰ συγχαρητήρια κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους καὶ κατὰ τὸ πάσχα, εἶναι ἐφευρήματα τοῦ πρώτου ὑποκριτοῦ.

Ὁ ὀφειλέτης σημειοῦναι συνήθως τὰ χρέη του ἐπὶ τῆς ἄμμου, ὁ πιστωτῆς ὅμως τὰ ὀφειλόμενα αὐτῷ λαξεύει ἐπὶ μαρμάρου. Ταῦτα τεῦθεν αἱ δίκαι.

Πιστῶται καὶ κύνες γαυγίζουσι πάντοτε ὀπισθεν τῶν φευγόντων αὐταῖς.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΗ ΚΥΡΙΑ * *

**ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΟΥ ΜΟΝΟΓΕΝΟΥΣ
ΤΕΚΝΟΥ ΤΗΣ.**

Τὰ σύννεφα χρυσώνουνταν, τὰ λούλουδα ἀνοίγαν, (α)
Καί τ' ἀγγελόπουλα μαζῇ νά σεργιανίσουν ἤγγαν.
Ἐῖχαν τὰ πρόσωπα φαιδρά, τὰ ἴματα φλογισμένα,
Καί ὄλα τους μιλοῦντανε μέ λόγια χαϊδευμένα.

Τρέχαν ἔδω, πηδοῦσαν ἔκει, καί κόφτανε λουλούδια,
Καί κάπου-κάπου ἄκουγες πρωτόπλαστα τραγοῦδια . . .
Κανένας δὲν ἐτόλμαγε σιμά τους νά περάσῃ,
Μήπως τὴν τόση τους χαρὰ ἀκούσια χαλάσῃ . . .

Τὸ ἕνα—τὸ καλῆτερο—παραστρατῆ καί φεύγει,
Χωρὶς νά ἔξωρῃ τὰς ὁδοὺς, πὲ ποιά στεριά θά ἔδῃ...
Δὲν τὸ νομῶσε ἡ συντροφία του, κί' ἀνίδηκε μονάχη,
Καί τ' ἀγγελοῦδι ἔμεινε ἔς τῆς γῆς τὴ μαύρη ράχη.

Γυρνᾷ τὰ ἴματα του θαλά... κυτᾷ μ' ἀνησυχία...
Τὸ ζῆλῃσεν ὁ θύρουδος ἐκεῖ ἔς τὴ Βουλγαρία... (β)
Τὸ δῶστευχα δὲν ἴμπόμεσε τὸ δάχρυ του νά κρύψῃ.
Ἐάν τοῦ κακοῦ ἀνέβασε τὰ ἴματα του ἔς τὰ ὕψη.

Τὴν ὄσφρησί του πλάκωσε μπαροῦτι φλογισμένο,
Ἐμπρός του ὄλο ἀνέλαμπε σπαθὶ ξεγυμνωμένο.
Ἐῖδε κορμιὰ κατὰσχιστα, κί' ἀνάκατα ριμμένα,
Χέρια, ποδάρια, κεφαλές, καί ἴματα γουρλωμένα.

Ἦκουσε τ' ἀστραπόδροντα ὅσ τὴ φρίκη τοῦ πολέμου,
Τὸ χιόνι τὸ αἱματοδάρο τὸ τρόμαξε τοῦ Αἴμου...
Καί τότε δάχρυ τοῦ ἴλουσε τὸ ἄσπρο πρόσωπό του,
Μά ὁ Βορρῆς κπρέσυρε τὸν ἀναστεναγμὸ του.

(α) Τὸ ποιημάτιον τοῦτο ἀνεγνώσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ
ἐν Κων/πόλει Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου «Παρθενῶνος».

(β) Τὸ βρέφος ἐγεννήθη κατὰ τὸν τελευταῖον Ρωσσο-
Τουρκικὸν πόλεμον.

Δὲν εἶχε πλέον τὰ φτερά, τὴν δύναμὶ τοῦ ἰκείνου,
Καί πλέον ἀπεράσισε ἔς τὴ γῆ μας ν' ἀπομείνῃ.
Μὰ πάντα πικροστέναζε καί χτύπαε ἡ καρδιά του,
Ἵταν θυμοῦνταν τ' ἄλλοτε, τὴν τόση τὴ χαρὰ του.

Στὸ τέλος, τὸ σπλαχνίσθηκε ἡ Δύναμις ἡ Τόση,
Καί εἶπε δικαιοτάτα πῶς πρέπει νά τὸ σώσῃ.
Καί στέλνει ἀθεώρητα ἀδελφία τοῦ ἀγγελοῦδι,
Καί τὸ πειραν ἀνάμεσα ἔς τ' ἀθάνατα τραγοῦδια !

Αὐτὸ π' ἀπέκτησε λοιπὸν τὴ μητρικὴ στοργή σου,
Σοῦ φάνηκε, ταλαίπωρη ! πῶς ἦτανε παιδί σου ;
Τί ὄνειρο ! ἦτον σκιὰ ποῦ σ' εἶχεν ἀπατήσει.
Φλόγῳσ' αὐγὴ καί τ' ὄνειρο προστάχθηκε νά σβύσῃ..

Τί κλαίγεις τώρα, δύστηνη ; Δὲν ἦτανε παιδί σου !
Δὲν τὸ νομῶσε πῶς ἦτανε παιδί τοῦ Παραδείσου ;
Τὴ χάρι τοῦ δὲν ἔσπευε τὴν τόση, τὴ μεγάλη ;
Μὴν κλαῖς ! εἰς τοῦ Πατέρα του κοιμᾷται τὴν ἀρχαίη !

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 3 Ἰουνίου 1879.

Δ. ΛΕΞ. Κ. ΠΕΡΔΙΚΙΔΗΣ.

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ προηγ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Γραφή—ραγή—ἀφή.

Λύσις τοῦ Γρίφου

Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἵλόκληρον μὲν εἶμαι κοινὸν ἱατρικόν,

τὴν κεφαλὴν δ' ἂν χάσω, γλυκὺ ὄπωρικόν.

Ἐάν δὲ καί ἐκ νέου μὲ ἀποκεφαλίσῃς,

Ἐὲ τέρπω, σὲ εὐφραίνω,

Κ' εἰς τ' ἄνθη μεταβαίνω.

ΓΡΙΦΟΣ

